

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 4/2006

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 08.05.2007. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

НАСТАВЉЕНО 08.05.2007. ГОДИНЕ
СА ПОЧЕТКОМ У 9,35 ЧАСОВА

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу, да су присутни:

- заменик тужиоца за ратне злочине **Кнежевић,**
- пуномоћници оштећених адвокати **Лозналијевић-Даниловић, Томић и Тодоровић,** одсутни су адвокати **Даниловић, Фрањићевић и Наташа Кандић,**
- присутни су браниоци оптужених адвокати **Заклан, Јеврић, Пилиповић, Вукотић, Перески, Калањ, Штрбац.**

АДВ. БОЈАН СТАНОЈЛОВИЋ: Станојловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

АДВ. БОЈАН СТАНОЈЛОВИЋ: Бојан Станојловић. Видим да идете по реду, председниче, па.

- **Дозет, Станојловић, Јелушић, Ђурђевић, Бељански и Машић.**
- **Одсутни су браниоци, адвокати Вујин, Продановић и Мијатовић, те бранилац оптужених Вујановића и Калабе, Перковић Мирослав.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стиже колега Перковић?

Кога ће на данашњем главном претресу, уз сагласност оптужених, замењивати бранилац, адвокат Јеврић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујановићу? Госпођо Калаба, сагласни сте?

- **Одсутни су и браниоци, адвокати Станић, Мамула, Батрићевић, Рајић, Ковачевић Снежана, те браниоци оптуженог Мугоша Горана, Илија Радуловић, Слободан Сташевић, те ће уз сагласност оптуженог Мугоше, на данашњем главном претресу, истог бранити у замену за одсутне браниоце, бранилац адвокат Калањ Ђорђе.**

- **Одсутан је и бранилац оптуженог Катића Бојков Александар, те ће овог браниоца до његовог доласка, уз сагласност оптуженог Катића, замењивати бранилац адвокат Перески.**
- **Одсутни су и браниоци, адвокати Апро, Левајац и Перовић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За данас смо позвали сведоке Вучковић Радојку из Вуковара, те Кресовић Јовицу и Стаматовић Зорана. Вучковић Радојка је уредно позвана преко Министарства правосуђа Републике Хрватске, али је по извештају Службе, односно Одјела за подршку сведоцима и судионицима у поступцима за казнена дјела ратних злочина, она ту Службу известила да не жели да сведочи пред Окружним судом у Београду и да је у том смислу упутила писмену неку изјаву. Ми смо заиста добили њено писмо, адресирано је из Новог Сада и она управо тако и каже да не жели да сведочи, јер нема шта да сведочи, јер и не зна да ли је, како каже сама у том писму, кобног дала била са Вујовићем или није била. Дакле, једноставно не жели, не жели да сведочи, тако да је данас немамо, али обавештен сам да су приступили сведоци Кресовић и Стаматовић. Позовите сведока Кресовића и Стаматовића.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес НАСТАВИ, да се

НАСТАВИ ДОКАЗНИ ПОСТУПАК

те да се у наставку доказног поступка саслушају сведоци Кресовић Јовица и Стаматовић Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Кресовић, господин Стаматовић? Хвала вам што сте дошли. Господине Стаматовићу, замолићу Вас да сачекате у ходнику суда док не чујемо прво сведока Кресовића. Господине Кресовићу, изволите на место за сведоке.

Приступио је сведок Кресовић Јовица.

Сведок ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кресовићу, да ли има промена у Вашим личним подацима, генералијама у односу на стање које имамо у спису? Име Вашег оца је Шпиро, да ли је тако?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте по занимању, према овоме, електромонтер, 1962. годиште, рођен у Вуковару, настањен у Новом Саду?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема промена?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

Са подацима као са записника од 31.07.2003. године, на упозорен, опоменут, те заклет читањем законског текста заклетве за сведока, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кресовићу, саслушаћемо Вас као сведока. Дужни сте казивати истину. За давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговорите на питања, чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или, пак, кривичном гоњењу. Дакле, на та питања нисте у обавези да одговорите. Све чега се сећате дужни сте да нам верно пренесете. Ја Вас молим да гласно прочитате текст заклетве за сведока, налази се ту на пулту испред Вас.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Кресовићу, Ви сте у два наврата у овом поступку саслушавани. Једном је то било у поступку истраге 2003. године, потом је то било 28. октобра 2004. године на главном претресу, исто у овој судници, пред истим овим Већем. Претпостављам да се тога сећате?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остајете при изјави коју сте нам дали том приликом 28. октобра 2004. године?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли томе шта да додате, да то допуните чиме?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неким накнадним присећањима?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за те догађаје?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам само укратко, Ви сте тог дана били на Овчари?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којим приликама, у којим околностима је дошло до тога да уопште тамо одете? Због чега сте тамо ишли?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, за време рата моји родитељи су остали у граду и када сам, када је дошао тај дан, онда сам ишао да их тражим. Оца сам нашао, међутим, са мајком смо се растали и онда сам ишао да тражим мајку. И између

осталог, тих пунктова где су били, стационарани ти који су изашли из града, овај, отишао сам у «Велепромет», из «Велепромета» у касарну, из касарне на Овчару, са Овчаре у «Велепромет», из «Велепромета» у Негославце и тамо сам нашао оца који је већ био тамо и онда сам сазнао и где ми је мајка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Са ким сте отишли на Овчару?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: На Овчару сам отишао са Кривим, Божичковићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то једно лице?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Једно лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Божичковић му је презиме, а?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: А Криви му је надимак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Криви му је надимак. Нешто сте помињали неког Ћопа?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ћоп, да, да, Ћоп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ћоп?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ћоп, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исто, то је све једно те исто лице?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Све једно те исто лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте у дилеми у поступку истраге, после на претресу, били сте у дилеми да сте тамо видели Малог Џоа? Да ли је тако?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, био сам у дилеми, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте после то на претресу 28-ог, оставили сте резерву да то можда и није тако?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Резерву, зато што, виђао сам свагде људе, нисам. Да сам ја знао тог дана то да се дешава, да ће бити на овом суду, можда бих и запамтио, људе сам стално негде виђао, тако да не можеш, не може човек баш са сигурношћу да тврди где је кога видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. У које време сте Ви дошли тамо?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, дошао сам, ја мислим негде око, око 15 часова, 15,30, тако, још је сунце било. Знам да је био дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још је био дан?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још је био дан? И колико сте се задржали?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, око сат времена, сат и по, тако, ту негде, сат, можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким сте се вратили назад?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Са Божичковићем и не знам још ко, ја сам у пар наврата, напомињем неке људе, али нисам сигуран са ким сам, сто-посто нисам сигуран са ким сам, а знам сигурно са Божичковићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте, да ли сте били присутни док, да ли сте прво видели заробљене?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, где су били?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Видео сам их, излазили су из једног од аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једног, колико је било аутобуса?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Четири, пет аутобуса, четири, пет, можда шест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете из једног од аутобуса?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи, да ли су остали аутобуси били празни, да ли су из осталих аутобуса људи већ изашли, па сте Ви видели само из овог једног да излазе?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Већ су били празни аутобуси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, остали су били празни, па би то био последњи аутобус из кога су излазили?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешавало, каква је ситуација? Укратко опишите.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, па ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви већ све описали, али.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, описао сам. Излазили су, овај са предњих врата, излазили су и улазили су у хангар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Около је била, постављени су били војници и они су пролазили кроз, између војника који су били са леве и десне стране и улазили су у хангар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су их тукли ови људи около док су они пролазили и улазили у хангар?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, не, не нешто нарочито, не да кажем сада да је то било оно неко батињање, него, онако, псовање, вика, дрека, можда ударац у главу, у потиљак и тако, али ништа, оно летимично колико сам могао да видим, значи, само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у поступку истраге употребили израз «шпалир»?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, добро, шпалир, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су пролазили кроз тај шпалир?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војника, војних полицајаца, територијалаца, добровољаца.

Колико је било људи по Вама тада на Овчари? По неким проценама Вашим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Укупно на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, ја мислим да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не заробљених, него ових?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, две, три стотине људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Две, три стотине људи?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте кога од Вама познатих тада тамо видели, од Вама познатих Вуковарчана, војника, територијалаца, добровољаца, од Вама познатих, дакле?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, видео сам, да, које, са неким сам и разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте тамо видели?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, видео сам, Гицу сам видео тог, њега сам видео, видео сам Станка, Каменог, видео сам мог кума Љубинка и тако. Углавном то је неко од ових, кажем, нас, који су били у територијалној одбрани, војника, јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте Гицу? Да ли је то Дукић Никола?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта је радио?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био у шпалиру?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том шпалиру?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Није био. Када сам га ја видео, није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станко и Камени?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, нису ни они били у шпалиру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су они радили?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Видео сам да су стајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту да су били у тој маси људи?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: У тој маси заједно са свим осталима, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте улазили у хангар?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, нисам. Само сам поред врата, поред предњих врата видео, овај, видео, на улазу, значи у хангар. У хангар нисам улазио, само сам онако на, ушао на врата и изашао. Значи, нисам пролазио кроз хангар, да сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, али зашто нисте улазили?

Констатује се да у 9,50 часова приступи бранилац, адвокат Перковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто нисте улазили, ако сте већ дошли да тражите оца и мајку, зашто нисте ушли да проверите?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, рекли су ми, углавном, неко је напољу рекао, каже, жена нема унутра. Не, отац ми је већ био, није био тамо, само сам мајку тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сте мајку тражили?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Мајку тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекли су Вам да нема жена?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да нема жена и мучна ситуација је била ући тамо међу те неке људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам рекли, ко су ти људи?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, како не, заробљеници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заробљеници?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, заробљеници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте одлазили на Грабово?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: На Грабово, не. Одлазио сам после рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него овом приликом?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овом приликом Вашег боравка на Овчари?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте одлазили на Грабово?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели тамо какав трактор, камион, какву грађевинску машину?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Испред хангара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред хангара, код хангара?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да долази по заробљене, да их одвози негде по групама?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не. Само су били аутобуси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само су били ти аутобуси?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су аутобуси отишли пре него што сте Ви напустили Овчару или су и даље остали ту?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, ја када сам напуштао Овчару, аутобуси су били тамо. Аутобуси су остали још уз хангар, поредани један иза другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете Мирољуба Вујовића, да ли је тако?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Вујовић био за време рата тамо у Вуковару?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: За време рата, он је био командант, командир Одељења на Петровој Гори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одељења?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У војничком смислу, одељење је десетина?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, да, десетина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У формацијском том неком смислу?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: То је онако, овај, за те услове у којима је било мало неког самоорганизовања, он је водио, овај, значи, неку десетину момака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станко?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: За Станка не знам, тачно. Знам да је и он водио неке људе, али не знам да ли је био командир одељења, или је то била само нека група, неформална и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви били за време рата?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ја, за време рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вуковару?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: У Вуковару сам био начелник везе, а у Негославцима сам био командант батаљона негославачког и онда се тај батаљон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте начелник везе?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При којој јединици?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Територијалне одбране?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Територијалне одбране Вуковара, која је била претпочињена митровачкој бригади, касније бригади гардијској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били смештени као начелник везе?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: У Негославцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте у Негославцима?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту била и команда ТО Вуковара?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остатак команде?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не, ТО Вуковар је била команда у «Велепромету».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант ТО Вуковара?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: То је сада опет мало питање, команда ТО је била, једна је била у Шиду, значи у Шиду је била нека званична команда ТО коју је поставио не знам ко и оданде су, али то је била некаква команда која није, није имала, није прилазила Вуковару, није прилазила. Они су, да ли су они са војском сарађивали и шта ја знам, ја бар никада од њих нисам никаква наређења ни добијао, ни. Командант ТО Вуковара је био један старији човек, може имати негде у списима, који је био и пре рата командант, чини ми се бригаде вуковарске, па је онда он као преименован у команданта ТО и он је једини човек који је долазио на, и у Вуковар и на «Велепромет». И у Негославцима је обилазио као јединица. Међутим, њега нико није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био Душан Јакшић?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Душан Јакшић је био, да кажем, главни на Петровој Гори. Он је резервни официр, капетан и он је, овај, обједињавао, док још није било спојено, док се још није пробио, пробио, овај, тај коридор, док се није касарна извукла, била је једна група људи на Петровој Гори којом је командовао, да кажем, Душан Јакшић и пар људи који су, да кажем, бранили тај део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи, да ли то значи да је Јакшић био надређени Мирољубу Вујовићу, ако је Вујовић командовао једном десетином на Петровој Гори, па кажете, Јакшић је био главни?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, рецимо, да, мада то, ја сада не могу да кажем да је он баш могао њему било шта ни да нареди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, како је главни, ако не може да нареди?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Специфична ситуација, тек касније доласком или пре доласка бригаде, онда је постављен као паралелни, територијална одбрана, била је у Шиду и онда је у Вуковару формирана територијална одбрана чији је командант био Душан Јакшић. Значи, то је као нешто званичније, већ је дошла војска, па је војска то онда организовала по неким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он Вама био надређен?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Јесте, да, као начелник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као начелнику везе?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је још био у штабу у «Велепромету»?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: У штабу у «Велепромету» био је Антић, Антић, Драган Антић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Он је био позадинац, помоћник команданта за позадину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помоћник за позадину?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако, да, помоћник команданта за позадину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још било неких људи који су сачињавали штаб?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам. Било је, али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, после сте били, начелник везе сте били док је био Сремско-митровачки батаљон? А после, доласком гардијске бригаде, рекосте да сте били командант негославачког?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не, не, ја сам, прво сам био командант негославачког батаљона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: После тога, када је у Негославцима је избио немир, пошто сам ја командант, да ја водим њихову децу у смрт и мене су сменили и када се формирао тај територијална одбрана у Вуковару, мене су поставили за начелника везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ја сам обрнуо Ваше функције.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: И онда је дошла ова бригада гардијска. Гардијска бригада није ни са ким хтела да нешто нарочито разговара, али, овај, начелник везе те бригаде ме замолио да му помогнем око успостављања везе, пошто су везе биле подземне, па да те везе успоставимо како треба, јер гранате су падале, да се не кидају стално, овај, те линије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте до краја рата у Вуковару били на том месту начелника?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је и касније сам отишао за управника поште, односно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у току рата или после рата или било када, дошло до каквих персоналних промена у тој командној структури ТО Вуковара, везано за Јакшића? Да ли је Јакшић смењиван, као што сте Ви смењени?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Јесте, да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам када је било, али је смењен, он је смењен сигурно, то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било за време рата или после рата?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не могу Вам то рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не могу Вам тачно рећи, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је сменио, ко је дошао на његово место?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: На његово место је дошао Мирољуб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мирољуб Вујовић?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте Ви дошли у 15, 15,30 часова, па кажете да сте остали сат, сат и по?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, сат и по, сада то време јако, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би значи било неких максимално 17 сати, да сте се вратили?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ноћ када сте се вратили?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, већ је онако падао, био сутон, мрак, то је зимско доба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ланчужанин нам каже да он, према његовим тврдњама овде, би произашло да он тада у то време није могао бити на Овчари, он је дошао касније? Каже, касније је дошао, можда негде око 8 сати увече? То је већ дубоки мрак, знамо да ноћ у новембру, крајем новембра пада релативно рано. Он каже око 8, био је у то време, био је тај дан у Београду, па се из Београда вратио, каже касно увече, око 8 сати, па дошао на Овчару по позиву. Кажите?

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ланчужанин Милан, колико се ја сећам из његових исказа, није био децидан да је долазио, да је дошао око 20 часова, он је употребљавао речи «био је мрачак, нисам сигуран да је било 8». Ето само тај детаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, немојте колега Калањ, не 8, ја сам погрешно, него 20, 20 часова, 20,05, 20,10, можете погледати транскрипте. Дакле, суштина је у томе да, у време када Ви долазите на Овчару, Ви га не можете видети, према његовим тврдњама?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, ја сам га видео, сада, колико је сати било, мрачак је био, знам да сам одлазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, када сте га видели, да ли сте га видели када сте дошли или када сте одлазили?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Када сам одлазио, можда нешто пре када сам одлазио, нешто пре, али, значи, не могу са сигурношћу, баш сто-посто да тврдим, а не када сам ја дошао, него, Ви сте ме питали да ли сам га видео, ја сам рекао да сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али сада Вас питам, када сте га видели у тих сат, сат и по Вашег боравка, да ли сте га видели тамо све време или?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: То не могу да Вам кажем, не могу да Вам кажем, то се не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешавало за тих сат, сат и по времена ту на Овчари, у хангару, испред хангара, шта се дешавало?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, ту је била маса људи која је пролазила, тражила неког свог, тражила некога ко му је близак, тражила некога ко му је нешто направио. Војска је вршила попис тих људи, то сам видео. Када сам пришао хангару, онда сам видео да, овај, стоје оне школске клупе, да прилазе и да се пописује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Школске клупе?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, сада, тако ми се нешто чини као да су школске клупе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више њих или?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Један, два стола, ето да кажем, столови, да нису школске клупе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И врши се попис, људи прилазе и неко врши попис?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко врши попис, да ли сте то регистровали?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Војска, да, војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Редовна, активна?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: У оним класичним, оним баш војничким, шареним униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви познавали командну структуру гардијске бригаде? Знамо да је тамо била и 80. моторизована бригада на подручју Вуковара. Ви сте начелник везе. Колико сте познавали људи из командне структуре тих јединица?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, неке по виђењу, а рецимо, најбоље сам познавао митровачку бригаду. Они који су први дошли, који су преузели негославачки батаљон, који су кренули, ту сам познавао, овај, доста, знао сам команданта Јокића и сада маса је тамо била официра, не знам, не могу се сада имена сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интересује ме ово на Овчари, да ли сте видели некога из командних структура гардијске бригаде, 80. моторизоване, Сремско-митровачке?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, оне које сам познавао, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тамо било неких високих официра, да тако кажемо ЈНА?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, мислим да не. Мада, да Вам кажем, тамо, то је тешко распознати, зато што не носи се чин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте приметили?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно, види се чин ако се носе чиновни?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не носе се чиновни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Нису се носили чиновни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису се баш носили?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Нису се носили чиновни, тако да, али, рецимо да сам некога познавао, па да сам га видео, овај, да се сетим њега да сам баш видео, не, нисам. Мислим, тешко је то, прво и време је прошло, овај, а друго, не можеш ти то у

маси људи познавати, то је период од пар месеци, два, три месеца. Тај задњи период месец дана, тамо је дошло страшно пуно војске и не можеш ти ту познати. Познавао сам Мркшића зато што ме позвао на рапорт једном и извикао се како неће војска да крене, ко сте ви, шта ја знам. Оно класично војнички што сваки војник и ради. А и сада да Вам кажем, само преко слике га препознајем, не бих га можда могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели неког од Вама познатих заробљених Вуковарчана у хангару, дакле, да сте некога препознали?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, само Синишу Главашевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Синишу Главашевића, једино њега?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, њега именом и презименом и био ми је друг, били смо заједно на радним акцијама. Међутим он се у то време, онда окренуо овај тој Хрватској и водио је програме неке хрватске и мислим да је допринео доста томе, да се у Вуковару, овај, то зло крене. Не мислим лично да је он некога убио или нешто, али са том својом пропагандом. Вуковар је био један, ја о Вуковару могу причати све најлепше, један предиван град, а одједном се распао. Ваљда зато што је, овај, морао да се распадне, тај југословенски град, град који је живео у коме је било 21% Југословена, ваљда се морао распасти. Ваљда је то била и основна идеја, да сви градови у којима постоји трачак југословенства, да то треба да се уништи и да се разбије и то је моје мишљење, мислим, да је то сигурно тачно мишљење, да је Вуковар морао тако да прође, само зато што је био град у коме је живело 21, 22 нације, коме се није знало ко је Србин, ко је Хрват, јер су сви били повезани. Нема ниједне породице која нема овог или онога у породици, снају, зета и тако, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули шта се десило на Овчари, на Грабову?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Први пут сам чуо званично, званично у четвртном месецу 1992. године, а у граду се причало свашта, значи, причало се свашта, е тамо смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то чули, те приче по граду?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, после пар дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После пар дана?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ја сам имао муке око мојих родитеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли да сте то чули сутрадан већ?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, рецимо, сутра, прекосутра или накосутра, али у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то да је био масакр?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да. Можда сам се изразио као «масакр», али то сам тада чуо и овај, али о таквим причама нисам чуо, то ми је било занимљиво само за тај, за Овчару, него се то чуло свагде да је било, сви су се хвалили, тамо је било, па на Луштру, па на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да сте званично чули у априлу 1992. године?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како званично, шта то значи званично?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, јављено нам је, ја сам био, значи, управник поште и овај, можда и мало касније, зато што сам управник поште био негде од маја, можда мало касније, било је баш летње доба онако добро. Јављено је да су Руси запосели Овчару, да су Руси запосели Овчару и капетан Ђукановић ме послао са једним младим поручником да идемо да видимо шта је то и онда када смо дошли тамо, видели смо овај на Овчари, није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Ђукановић био тада?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Био је начелник безбедности у корпусу, већ је онда оформљен корпус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вуковарски корпус?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не вуковарски, него тај корпус Славонско-барањски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славонско-барањски?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да и онда је он, овај, нас послао. Ми смо отишли тамо. На Овчари није било ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, па шта, Руси запосели Овчару, то је руски контингент УМПРОФОР-а?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да и није било никога тамо, на Овчари значи није било никога тамо и онда су ови рекли као, радници, ено их тамо, ено их тамо, копају нешто, побили су неке шипке и ми смо отишли тамо. Тамо се не може ићи аутом, него смо пешке и нормално дошли Руси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то тамо, да ли је то Грабово?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не, не, на Овчари тамо, тај део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него баш на Овчари?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Баш на Овчари, да. И када смо дошли тамо, они су, сачекао нас је неки официр њихов и ми смо се представили. Они су нама представили војнички све оно, што се каже, како доликује и рекли су, обезбедили су, каже, да ту има некакво место где је извршен злочин или где су похрањени мртви. Значи, нису они рекли злочин, него баш где су похрањени мртви и овај, забили су коље около и оне траке и ми смо хтели да идемо да видимо. Каже он, не, нама је наређено да не и онда кроз причу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то место видели?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, да, овако у шумарку, то је већ израсло шибље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то место у односу на, Ви кажете то је на Овчари, где је то место у односу, рецимо, на овај хангар где сте видели да су смештени људи?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Од хангара, од хангара једно километар и по, километар, километар и по, два, па онда у овај у атар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У атар?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, у атар и ту поред има канал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви близу томе пришли?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, нису нам дали да приђемо близу. Само нам је један Рус рекао, каже да су нашли три леша. Е то знам и онда, ми смо са њима и попричали, попили и вратили се, известили Ђукановића и онда је Ђукановић, тај поручник, направили извештај око тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то би била та Ваша нека званична сазнања?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих замолио режију да нам на монитору у судници да фотографије овог локалитета. То смо 25. априла добили од Хашког трибунала, на предлог колеге Бељанског смо тражили мапе и тако даље. Нисмо баш добили пуно тога, али имаћете прилику то да видите и добијете, наравно. Идемо следеће, даље, даље, даље молим режију, видим има их 26, значи, негде пред крај тамо, јер ово је Вуковар. Останимо на овој фотографији. То је фотографија 1231. Господине Кресовићу, да ли можете нешто да нам кажете, да ли Вам је ово познато, шта је то?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па да Вам кажем, из ове перспективе, мало да разјасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте добро, па, да ли Вам је то на неки начин познато?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не бих могао са сигурношћу да тврдим, али јесте Овчара, када гледам овако, оријентишем се, али никада из ове перспективе нисам видео Овчару. Да, Овчара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Овчара?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Рецимо, да сам сигуран 99%.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Е сада овде видимо четири хангара, три ова која су под углом од 90 степени у односу на пут и један који је паралелан са путем, овај сивог крова, мало је значи тамнији. Има ту једно дрво, неколико аутомобила испред њега. Значи имао тај хангар који је паралелан са путем и имао ова три која су под 90 степени у односу на пут.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Мени је у сећању другачије остало, овај, овај хангар трећи сјајни, ја сам мислио да је иза њега паркиралиште, оно је испред њега паркиралиште, али јесте, познато ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете одредити, који би то био хангар у који улазе заробљени из тог аутобуса једног који Ви видите?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Овај први овамо напред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који први?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Најближи нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Најближи нама, где су ова три аута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај који је паралелан са путем?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, да, тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада, на њему ако погледате добро, видимо два прилазна бетонска пута?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десно и лево, значи двоја врата?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где би аутобус, испред којих врата би аутобус стајао, односно где је стајао уопште аутобус из кога заробљени излазе?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Аутобуси су стајали, значи, овде на путу, паркирани поред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На том путу баш прилазном?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: А на задња врата се излазило, на задња врата, овај, са Ваше леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево када гледамо овако фотографију, која су то врата, лева или десна?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Моја лева и Ваша лева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И код мене исто?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, тако, лева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то су ова лева врата?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија се само половина види, заклоњена је, друга половина заклоњена је дрветом, да ли је тако?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте следећу фотографију. Идемо следећу, следећу, следећу, е сада би ово требало оријентисати. Ја бих замолио режију да ротира, да ово је сада

нека друга перспектива, авиоснимак, практично, колега Бељански, то је једино уствари што смо добили и да сада не коментаришемо док је ту сведок.

Сведоку се даје на увид фотографија 1256.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада то је нешто даље, то је нешто даље?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, видим већ, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете сада да се определите, где је то место које је означено као место злочина где су, наводно, три леша пронађена и обезбеђена од стране тих војника руског батаљона?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Значи, где је овај шумарак, ту негде наспрам, у том шумарку. Сада, да ли је на крају или негде пре, али, углавном ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шумарак је све ово?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Од овог пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све ово практично прати овај пут који води ка овом неком белом локалитету, шта ли је већ?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, да. Само ми нисмо ишли, овај, нисам ни знао да овај пут постоји, него смо пешке ишли отуда и ту смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пешке кроз ово поље?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, кроз то поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кроз ово поље?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада, ту негде у шумарку?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете определити где је то?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не могу се определити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Захваљујем режији. Питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он некада био на Грабову уопште?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Јесам, да. Био сам на Грабову 1995. године сам био на Грабову, водио УМПРОФОР, УМПРОФОР-ске снаге зато што су размештале оружје и они су се онда размештали, уствари, не 1995., 1996., 1996., када је већ била та потписана мирна реинтеграција, па смо онда, ја сам био задужен испред Обласног већа да јединице УМПРОФОР-а распоредим по територији овој која је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Грабово као локалитет, налази на овој фотографији коју смо сада као последњу видели?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је, уствари, Грабово? Да ли је то исто неко пољопривредно добро?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Грабово је пољопривредно добро које је напуштено, које користе, ја знам зашто и знам историју Грабова. На Грабову је убијено хиљаду Руса 1945., када је био први пробој, тамо су усташе и Немци побили, значи, то је пољопривредно добро, тамо има и рибњак и ту се одлаже, има писта велика и некаква, овај, некакав велики.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете да сте били на Грабову, мислите на то?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На тај локалитет као Грабово и као одговор на питање тужиоца, добро.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да. То се зове Грабово, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мене занима, да ли то тамо где су Руси пронашли та три леша, како каже сведок и где је он долазио на ту близину где је долазио, да ли је то подручје Грабова или је то неко друго подручје?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ја мислим да је то подручје Овчаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте на то место, ево сада овако да Вас питам, да ли сте на то место које је тада било обезбеђено у јуну 1992. године од стране руских војника, да ли сте на то место касније одлазили? Да ли сте на то место касније одлазили?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, само тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тада, том приликом и никада више?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада је ваљда јасно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекао је сведок да је смењен Јакшић, да је постављен Мирољуб на то место, не може да определи када је то тачно било?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је то сменио Јакшића, па поставио Мирољуба?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то знате?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам, не знам, званично знам из рекла-казала, а званично не знам, нити сам присуствовао томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта знате из рекла-казала?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Команда тада, тог јужног сектора била је гардијска бригада и гардијска бригада је одређивала ко ће шта бити, да кажем и сменила Јакшића. Значи, то је рекла-казала, нисам био и не знам, али то је рекла-казала, што не мора да значи, али знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде овако да ствари поставимо. То када сте Ви чули, јер Ви сте на моје питање, Ви нисте могли да се определите када је то било?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то када сте Ви чули за смену Јакшића, да ли је гардијска бригада још била на подручју Вуковара?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље молим.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам да ли је званично била, да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да ли су још били тамо физички?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Физички су били, да, а сада ко је био, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дајући свој исказ на главном претресу 28.10.2004. године, дао је нека појашњења везано за исказ који је дао у претходном поступку у истрази. У истрази је рекао у односу на окривљеног Катића, да га је тога дана када је одлазио и на Овчару видео претходно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, то је страна 4, да би касније на претресу 28.10.2004. године рекао да у то није сигуран. Па га ја сада питам, да ли после протеча овог времена, може да нам каже везано за то, да се изјасни, да ли је тамо њега видео, да ли га није видео или уколико га није видео, да каже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте заиста, господине Кресовићу, у истрази рекли да мислите да сте у касарни видели тада, када сте били у касарни пре одласка на Овчару, да сте видели Катића, на претресу сте то порекли, односно изразили сте сумњи да то јесте тако било, па Вас у том смислу нисам ни питао, зато што рекосте

да остајете у целости при овом свом казивању из октобра 2004. године, али, ево, одговорите на ово питање.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Сада се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да тврдите?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не могу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је био тамо или да није био, не знате да сте га видели?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, стално сам људе виђао, не знам када у ком тренутку сам кога видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте му рекли, председниче већа, да је сведок сарадник број 2 рекао да је њега видео на Грабову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, ту је сада проблем, колега. Ту је сада проблем, у смислу што.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Почињемо испочетка па не можемо то или шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да, почињемо испочетка и ја не могу да предочавам овим сведоцима, а Кресовића и Стаматовића смо позвали због тога што је колегиница Ковачевић поднеском тражила да се они суоче са сведоком сарадником број 2, да бисмо могли да суочимо, морамо прво да саслушамо сведоке. Па због тога ћемо данас саслушати и Кресовића и Стаматовића, као припрему, па када саслушамо сведока сарадника, ако буде разлика у казивању, ми знамо да има у односу на оно, на оно прво стање, али не знамо да ли ће у поновљеној причи то исто се десити. Онда ћемо одлучити да ли има потребе и за овим суочавањем и тако даље, па због тога нећемо предочавати шта је тврдио својевремено сведок сарадник. Изволите колега Тодоровићу?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је сведок на Ваше питање да је званична команда територијалне одбране била у Шиду, па ме занима, да ли је била нека друга команда, сада каже званична, не знам шта значи тај термин, de facto да ли је била нека друга команда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ту сте нам заиста остали мало нејасни, говорили сте о некој званичној команди и о неком команданту који је долазио у обилазак, који је био у Шиду, са једне стране, а са друге стране говорили сте нам о Јакшићу који је овде у Вуковару и који је на Велепромету, па сада, шта је шта?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, постоје две команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је шта, имамо просто као неке две команде?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту коме шта потчињени, надређени, подређени?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да Вам кажем, да је у Шиду била команда, да кажем полиције и УДБЕ, а ову команду је формирала војска, односно, значи војска је формирала команду у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али Ви рекосте да је био неки командант ТО и то још оне предратне?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, да, али он је смењен и дошао је за команданта Граховац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Граховац?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Граховац Слободан, да. Онај командант, чини ми се да је онда настрадао, да је у саобраћајној несрећи, настрадао, да је баш добро настрадао и да више није могао да буде то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Радована Стојичића-Бацу из тог периода?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за њега у то време?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Чуо сам, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био тада?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Он је тада био командант по чувењу, значи, ТО целе Славоније, Барање и Западног Срема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Целе Славоније, Барање и Западног Срема?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сада, шта је овај командант у Шиду у односу на Јакшића?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Који?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, тај командант ТО у Шиду?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, шта ја знам тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он у односу на Јакшића, разумете?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Седи тамо и са Бацом, вероватно кооперише, али не знам то, то не знам, то немојте ме питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Односе, те релације, то нас занима, испада као да имају две команде?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам какве су то команде, то морате ипак да се распитате ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако имате, ако Ви знате у том смислу?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били начелник везе ТО Вуковара?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај је долазио из Шида код Вас, Ви кажете били сте подређени Јакшићу?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада, шта су они међусобно, Јакшић и тај Граховац, шта су они међусобно?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ту су били стално сукоби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Стално неки сукоби.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Они су у паралели, колико сам ја схватио?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Паралели, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Паралелни команданти?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, овај је војни, а овај је УДБЕ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, тако је рекао он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта значи то војни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска поставила.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Војска поставила, војска дође, запоседне подручје и каже.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Говорећи на данашњем претресу о томе када је сазнао за Овчару, сведок је рекао да сви су причали. Интересује ме, шта су причали?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, причало се да су побијени неки људи на Овчари.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: На претресу од 28.10.2004. године сведок је изјавио да су појединци се хвалили да су побили све. С обзиром на ову градацију, мислим да постоји конкретизација у одређеном смислу, па ме интересује, с обзиром на протек времена, да ли сведок може да конкретизује у још већој мери па да кажем, ко се то хвалио?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Шта, ко је?

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Ко се хвалио?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не могу рећи, читав град се хвалио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви су се хвалили, тако он данас рече, сви су се хвалили, да су свуда све побили. Браниоци?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је сведок, осим пред овим судом, још негде давао изјаву у својству сведока?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за ове догађаје?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У вези овог догађаја?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Овде, у Новом Саду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Новом Саду у поступку истраге у истом овом предмету?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то не рачунамо, него, бранилац мисли на неки други поступак?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: И још сам једном давао истрагу, господин је био као истражни судија тада и два пута су ме из БИЕ привођили и саслушавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је било, пре оне истраге у Новом Саду?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када је то привођење било?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: У, то не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још пре тога.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: 2003. одмах се то нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је преткривични поступак.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то привођење било, када и хапшење у овом поступку?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: После хапшења.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: После?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: После хапшења.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте добили те изјаве које сте давали тамо?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисте? Да ли су Вас звали у Хаг за сведочење?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нису, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим, колега Перески?

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Да ли сведок може да определи у односу на његов долазак и одлазак са Овчаре, када је Дукића видео?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, у том периоду када сам био тамо.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Да ли га је тамо затекао или је дошао, ако може, да ли је приметио?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам. Када сам ја дошао, био је тамо, сада, затекао.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: По одласку Вашем, да ли га видите тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако кажете, господине Кресовићу, сада имамо проблем. Ако Ви кажете, не знам, био је тамо у том периоду, а сада кажете, када сам ја дошао био је тамо, онда то када сте га Ви видели, то је суштина питања браниоца, произилази да сте га видели чим сте дошли?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Нисам га одмах видео, нисам га одмах видео, али сам га видео тамо. У том периоду када сам ја био, видео сам и њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он остао тамо, ако се сећате, наравно, након Вашег одласка?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Јесте, јесте.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Председниче, Ви сте га нешто питали, али ја бих молио ако може сведок, где га види, шта ради, отприлике, са ким је, да ли је са неким у друштву, мало ближе, ако може да се сети, наравно?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам, не знам. Видим га, нисмо нешто, мало смо нешто продискутовали, али ништа оно, да сада кажем да се могу тога сетити, ни дискусије, нити места тачно где сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једноставно ту, у тој маси људи?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: У тој маси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље молим? Колега Калањ?

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Прво једно питање, па бих подсетио на оно што је изјавио 28.10.2004. године. Мени је остало нејасно у вези ових аутобуса и његовог боравка код хангара, да ли је за сво време, да ли је било за сво време његовог боравка код хангара аутобуса код хангара или су аутобуси?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао, да су аутобуси остали када је он отишао.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Сведок је 28.10.2004. године изјавио да је Бора њега наговарао да потврди Борину причу, па у вези тога, каква је то била прича, о каквом се наговору то радило, детаљније, да ли је ту неко био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, да бисмо сви могли боље пратити, колега Калањ, ја бих Вас молио да нам увек када нешто предочавамо, да нам кажете и која је страна, да бисмо?

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Немам овде страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате?

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: 28.10.2004. године, а сада, заиста страну нисам овде видео, 29., ево, колега је нашао, када је хапшен тај дан, пише овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, нашли смо, 29. страна, знате ли, ко је Боро Крајишник, «када је хапшен тај дан, пре него што је хапшен, привођен, дошао је код мене кући, каже, звали су ме ови, као водиће ме на саслушање и тако, знао сам га од пре рата по чувењу, он је иначе чудна особа, он је ослободио Вуковар и побио једно пет хиљада усташа», то је сведок рекао?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, он се тако волео хвалити. Он, шта ја сада знам, да не ружим човека и да га не стављам, он је иначе хваљивција, воли да се хвали, нарочито када је у друштву, онда воли да да неке тако бомбастичне изјаве.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Било је питање о наговарању?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је он нешто, разумете шта Вас пита бранилац?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што су Вас привођили у полицију, везано за ово, да ли сте разговарали са Бором Латинковићем, званим Крајишник?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, био је код мене кући, навече је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Каже, звали су ме телефоном и причали смо онако класично, мајку им јебем, види шта нам сада раде и тако то и онда је рекао, каже, ја ћу рећи да сам био на Овчари и рећи ћу да си и ти био на Овчари. Каже, не могу рећи да ниси, када си био, а ја га на Овчари нисам видео или се не сећам да сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је што наговарао у том смислу, да потврдите његову причу?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, није, не може он мене наговорити нешто, сада са претњом или било каквом, него је само тако рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у смислу наговора, не претње, него наговора, као, реци ово, реци оно, ето у том смислу, да ли Вам је нешто сугерисао, тражио од Вас?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да сведочим за њега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сведочите, у било ком правцу?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, није, није ништа што је онако, што би било за овај суд занимљиво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље молим? Да ли неко од оптужених има што да пита сведока? Аха, пардон, ево колега Машићу, извињавам се, нисам Вас видео, а и Бељански.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли познаје, да ли је познавао особу која се звала Драгица, добровољка која је била у Вуковару?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, нисам је познавао, али знам када је погинула, онда, од тада сам за њу знао, знам када је погинула и знам да су долазили ови момци из те БИЕ да потврде да је сахрањена на Градском гробљу у Новом Саду. Знам када је погинула, ишла је у Босну, у Босни је погинула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од када знате за њу? Од када је погинула?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Од када је погинула, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, не разумем сада, како знате за њу да је погинула, а не знате је пре?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Вуковарска је група отишла за Босну и знам ко је све погинуо тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па се причало да је и она?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да је и она, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, како се презивала?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам, лично је нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта ово рекосте за Градско гробље у Новом Саду?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, тамо је сахрањена. Долазили су момци да питају, по подацима да видимо да ли је сахрањена на том гробљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви радите?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не радим више, али сам онда радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте радили и има евидентирано у књигама тог предузећа да је сахрањена ту?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та Драгица, баш та Драгица?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, да, они су нашли, ја нисам, не сећам се презимена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли зна, да ли је она имала неки чин у Вуковару, шта је чуо о њој евентуално, да ли је командовала неком јединицом?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Колега Калањ је предочавао овај исказ који је дат 28.10.2004. године од стране сведока, па смо стали на једном месту које му није предочено, на питање председника већа које гласи, хвалисавац у том смислу, то се односи на Бору Латиновића, сведок Кресовић тада каже, хвалисавац или лажов.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тако је.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Ја бих га замолио само да нам да неке примере шта је то што је Латиновић причао? на основу чега је он закључио да је у питању лажов? Рекао је он, волео је да се хвали и тако даље, али ја бих замолио ипак да чујемо какве су то лажи или каква су то хвалисања била у питању, да бисмо ми стекли неки утисак о томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, чули смо ово што сам ја већ предочио, значи.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Али, ја сам стекао утисак да то није једина ситуација у којој се он нашао са Латиновићем и где је било таквих прича, јер када се за неког каже да је лажов, онда се подразумева да је мало чешће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, боље да преформулишемо, шта нам знате рећи о Бори Латиновићу, као личности, као човеку?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Пре рата га нисам пуно познавао. Знао сам да је имао кафану, да је онако био, а знам да није припадао ниједној јединици званично, увек се негде извлачио, никада није, да кажем сада, припадао овом воду или овом одељењу, или овима. Увек је, да кажем, био самосталан, летећи, најбоље тако, па онда, ако је борба, могу да се повучем, а ако није борба, идем даље. Ако је требао да се хвали, ја се хвалим, нико ме није видео и тако. Мислим, у том смислу, не знам којој је јединици припадао. Још и сада не знам којој јединици је припадао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Као човек, какав је био? То је као борац, ево.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да. Па, вероватно ако је као борац такав, такав је и као човек.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли може да нам да неке примере у смислу тога, шта му је Латиновић причао из чега је он закључио да је лажов у питању?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, ево овако, рецимо, пример један, момци у кафани седну са њим, почну пити и онда кажу, Боро, како је било у рату и онда он, крене прича, прича крене већ како крене и онда, рецимо, сутрадан мени момци причају, каже, јуче се Боро натукао, било је каже муниције, чаура празних око њега колико хоћеш. Ето, значи, да не кажем да је био мало, ти клинци који су изузетно бистри и који воле такве да причају, ето.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Само још једно питање. Да ли зна сведок да нам каже, то када је чуо 1992. године да су Руси запосели Овчару и да истражују нешто тамо, зашто је њему то речено и какве он везе има са Овчаром и због чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, остало ми је мало нејасно, Ви рекосте да сте управник поште били, па сада Вас Ђукановић шаље тамо?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Прешао сам, прешао сам тада у безбедност корпуса код Ђукановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, били сте паралелно и управник поште и неко задужен за безбедност у корпусу или?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не, немојте ме за датуме, немојте ме ухватити, углавном сам био, тада сам био баш у безбедности корпуса, када је ме Ђукановић слао. Сада, који месец је био, овај, не могу се сетити, али знам сигурно сам био тада када сам ишао, да сам био у безбедности корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разговарали нешто са Вујовићем око тога?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Са Вујовићем сам разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за то?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: У неформалном разговору после тога, после пар дана или следећи дан, да, разговарао сам и рекао сам да су тамо стигли Руси. Он је вероватно већ и знао да су тамо, пошто је он био у то доба, овај начелник Војног одсека, чини ми се или још увек командант ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неке приче везано за те лешеве или тако нешто?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, ја сам њему рекао да су нађена три леша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У поступку истраге Ви сте, знате да сте у поступку истраге рекли, да сте у приватном том неком разговору са њим причали и да Вам је он рекао да то јесте било, али да је то војска склонила?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, тако, тако је он нешто рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу лешева, да је војска склонила лешеве?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако, да, као што сам рекао у овом исказу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: 1992. године, каже, када је укључен у безбедносне структуре на неки начин, да ли те безбедносне структуре имају везе са безбедносним структурама Србије или је то било нешто искључиво што је повезано искључиво за територију Вуковара?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, овако, ја могу рећи само што знам, да је то била јединица која је припадала корпусу, Славонско-барањском корпусу, значи то сигурно знам. Онај ко је командовао, био је из, да кажем из Војске Србије, али званично је то било Војска Републике Српске и корпус Славонско-барањски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Републике Српске Крајине?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, Републике Српске Крајине и војска, значи, то могу да кажем, то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био командант тада тог Славонско-барањског корпуса?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Сладојевић, пуковник Сладојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сладојевић, пуковник Сладојевић?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: 20. новембра када одлази на Овчару, каже, тражи мајку, вероватно се распитивао да ли има неких жена тамо. Да ли је видео неке жене које су биле, како да кажем, са српске стране у смислу да су припадале неким војним формацијама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, међу тих 400, 500, 300, 400, 500 људи око хангара, то Вас пита бранилац, да ли је било жена?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Нисам приметио, нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Машећ?

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Интересује ме, да ли је икада у то време чуо за Радак Сашу и да ли му то име нешто значи?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, да се одмах наставим?

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Изволите само, немам ништа против, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за надимак Цетиње?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули, шта је Цетиње?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Цетиње је добровољац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је Цетиње неки добровољац? Да ли сте ишта чули о њему?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било добро, било лоше, да је добар борац, да не знам ни ја?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не, нисам баш ништа чуо, у том смислу да ли је добар. Сада га не бих ни препознао. Ни онда, мислим да га нисам ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Мислим да га нисам ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилику да се упознате?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Можда сам га видео, а нисам знао да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилику да се упознате са неким ко је имао тај надимак, добровољац који је имао надимак Цетиње, да се упознате са тим човеком, разумете, да сазнате, е то је Цетиње?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како онда кажете, мислим да га нисам?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Можда сам га видео, а чуо сам за Цетиње, а можда сам га видео, а нисам знао да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али нисте знали да је он?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да је он Цетиње, да. А за Сашу Радака нисам чуо. Чуо сам, тек сада овде на суђењу, на телевизији сам чуо.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Да ли могу још нешто, ја се извињавам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, изволите, колега.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Хтео сам да питам само још једну ствар. Обзиром да сте били начелник везе, да ли сте знали да постоје шифре различитих група на моторолама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На системима везе?

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: На системима везе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неке шифре, шифриране комуникације?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, биле су шифре само у смислу имена, а не у разговору, него само шифра, ти се зовеш Ђоко, он је Вук, он је Зећ, он је, у том смислу, а да је неко шифровано нешто говорио, то није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, дакле, то су ознаке група, то разумем. Да ли је на том систему везе као шифра било и Цетиње?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Сведок је рекао да је са Овчару у први сумрак се вратио, тако сумрачак, како он каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тако.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Да ли се још људи враћало, долазило у то време, каква је била проходност, да ли сте видели да се још неко враћао, долазио или сте сами се Ви вратили?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Било је доста који су се враћали, доста који су долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи врло живо?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Врло живо, да.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Хвала лепо. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим, колега Јелушић?

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Сведок је у свом ранијем исказу рекао да је чуо нешто о Спасоју Петковићу, званом Штука. Ја бих замолио само да понови и ако може нешто детаљније да каже о томе, шта је све о њему чуо, о коме се ради и по чему се он, ако се по нечему издвајао од осталих војника?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Од осталих војника, за њега сам чуо највише да се издвајао. Издвајао се по јунаштву, чуо сам да су му друга заклали на његове очи и чуо сам да је био велики јунак. Ето то сам баш чуо онако и не знам да ли овде има ико да ће рећи другачије о том Шљуки, него што сам ја рекао. Углавном, тако.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да ли сведок зна из које јединице је био тај војник Шљука или Шљука или Штука, нисам?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам, не знам којој јединици је припадао, а био је активно војно лице, овај, био је војник и остао је, чуо сам да је остао из војске, да се бори за српски народ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је остао тамо у Вуковару?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако, значи, из војске, када му се јединица повлачила, није хтео да се повуче и остао је у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Још само једно питање. Може ли сведок да објасни, како то да се један војник из гардијске бригаде, из јединице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није рекао да је из гардијске бригаде.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остаје, слажем се, остаје чудно, али не можемо то питати сведока, остаје чудно како неко ко је активан војник може тако да остане, али, не можемо то сведока питати. Можемо само да се питамо, како је то могуће.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: И још само једна ствар. Како објашњава да се један војник, дакле, из регуларног састава на тај начин издвајао од свих осталих војника, јер се опет зна, начин на који војници извршавају своје задатке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је рекао шта је чуо о њему. Чуо је то што је чуо, сада, због чега је то што је чуо – чуо, а за њега, за друге није, не можемо то сведока питати.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Још само једна ствар, интересује ме, да ли је сада реч о надимку Шљука или Штука? Да ли је он чуо за Штуку или за Шљуку?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Мислим да се ради о једној особи, само ја не могу да разликујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете бити сигурни да ли је један или други надимак?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да ли нешто зна ближе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи, извињавам се колега Јелушићу, да ли то значи, ово што сада рекосте, да је то сигурно једна особа, сада ког надимка, то баш није битно?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Колико ја знам, ја мислим да је то једна особа.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Колико сам ја разумео сведока, он га лично није видео?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: А да ли зна можда нешто о његовом изгледу, можда о опису, одећи?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Калањ?

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја бих се надовезао на ово питање колеге. Малочас је сведок изјавио да је чуо да је он лицу по надимку Штука друг заклан и да је он то гледао. Да ли нешто више зна о том догађају, које је то лице, где се то догодило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да су тог друга заклали на његове очи?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Председниче, извињавам се, ја сада морам да реагујем, он је рекао Штука или Шљука, није рекао Штука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слажем се, то је у реду, то је у реду, нема везе. Дакле, Ви заиста то рекосте да сте чули како су му друга заклали на његове очи?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишта ближе чули о том догађају, када је то било, који друг, у ком делу Вуковара, на ком правцу дејства?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било шта ближе?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не могу ништа да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим? Оптужени Вујовић?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја само кратко да разјасним у вези територијалне одбране. Пошто је сведок рекао да је био начелник везе, па да разјаснимо, да ли такозване, значи територијалне одбране и формације територијалне одбране?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао што је рекао, господине Вујовићу, ниједном није употребио термин такозване.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Е па сада, зато сам изашао да питам. Да ли су то формацијске јединице или су такозване, да ли су уствари мештане Вуковара који су били под оружјем, без обзира да ли су остали у граду или су накнадно долазили, звали територијалцима?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Де понови још једном, молим те.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Мештане, значи града Вуковара, који су били под оружјем, без обзира да ли су остали да бране своја огњишта, села и тако даље или су накнадно се вратили па су наоружани, да ли су све те мештане звали територијалцима?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без обзира где су били ангажовани војно, да ли као добровољци у неким јединицама, да ли у овим јединицама ТО десетине Вујовићеве или шта ти ја знам?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: То су били територијалци, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без обзира где су били, звали су их територијалцима?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ако је био у некој јединици митровачкој, ко је знао да је он територијалац. Значи, само онај ко је био територијалац, припадао територијалној јединици Вуковар.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да разјаснимо, да разјаснимо то. Не говорим, значи, ако је дошао са јединицом, значи који је резервисан, резервиста, ако је био на одслужењу или тако даље, значи, сви мештани који су се враћали и долазили у

Вуковар или су остали и прикључивали се разноразним јединицама, да ли су њих звали територијалцима?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То питам.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је постојала формација?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кресовићу, сада је опет проблем. Мало пре не, а сада да.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Али ако је он изашао из јединице и дошао код нас, он је територијалац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, знам, али ако је, ја Вас питам ово, Мирољуб Вас пита то, човек је отишао, избегао у Београд, па када су кренуле тамо борбе, он се вратио назад и сада је неки добровољац тамо у некој јединици, то Вас пита, односно то тврди Вујовић. Вујовић то тврди. Вујовић тврди да су сви ти, све те људе су звали територијалцима, без обзира да ли се борио као добровољац у некој добровољачкој јединици или је био у некој јединици редовне војске или је био у некој, рецимо његовој јединици или шта ја знам, ако је са тог подручја. Вујовић тврди, све су нас звали територијалцима, ево то тврди, ако је мештанин?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је, да, били су територијалци. Сада ћу да Вам разјасним. Имао сам друга који је био у митровачкој бригади отпочетка, капетан, начелник безбедности и сада нико га није звао територијалац, зато што је био у тој јединици, а гро људи који су дошли, значи у Шиду су покупљени, ушли у јединицу, дошли, то су били територијалци, а рецимо тај који је пре почетка рата отишао у митровачку јединицу и јавио се, зато што је био већ формацијски, њега нису звали територијалац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Он је био резервиста?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пошто се спомињу значи две паралелне команде Јакшић и ово, да ли, што ја читаво време говорим и што је сведок потврдио да Јакшић није могао да нареди, значи мени, јер сам ја био у саставу гардијске бригаде, исто територијалац, такозвани и био сам поносан да се зовем територијалац, али не формацијски територијалац, него тако термински. Значи, да ли је Јакшић хтео да буде командант територијалне одбране и војска га, војсци се он представљао као да је такав, или је био званично командант неке формације територијалне одбране Вуковар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, тих људи на Петровој Гори.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: За Јакшића, за Јакшића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао тих људи на Петровој Гори, тих људи на Петровој Гори, он је био неки командант.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли сведок зна, да ли је била формација, војна формација значи на територијалној одбрани или је то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Боље је овако да преформулишемо Вујовићу питање, то, ти људи на Петровој Гори, ево Ви имате, Ви сте и резервни официр, да ли је тако?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Јесте, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, имате мало шира сазнања те врсте, шта би то било формацијски, то ти људи којима је Јакшић командовао на Петровој Гори, шта би то било формацијски, вод, чета, батаљон?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Одред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одред?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Одред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то снага, јачина?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: То је нешто између чете и батаљона, између чете и батаљона, то је одред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко 100 до 400, између 100 и 400, да ли је тако?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да Вам кажем, вод, чета, одељење, вод, чета, батаљон, то су војне формације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: А одреди су већ припадали територијалној одбрани. Територијална одбрана је имала и војне формације, али је имала и одреде, али је имала и одреде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као нешто између, веће од чете, а мање од батаљона?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је, да. Мада је некада знао бити одред и мањи од чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мањи и од чете?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Али је био одред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово што је на Петровој Гори, да ли је то било?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Имао је јачу снагу од чете, имао је, малтене, моћ као батаљон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које јачине по броју људства је тај одред на Петровој Гори?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам, не знам. Било би, да се фрљам бројевима, не би било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Сада нисам разумео, значи, не зна да ли је формацијски или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он рече одред.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Шта, за Петрову Гору?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је то формацијски одред или је то такозвани одред?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојмо опет такозвани, све такозвани, рекао нам је човек, објаснио нам је шта је то.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја се извињавам, ми смо се сви склонили тамо на Петрову Гору.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: То је формацијски одред, да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја бих сада предложио моју жену, моју супругу, моју мајку, мога оца, само неко треба да га доведе, значи сви који су били на Петровој Гори, чак и Сташу, сестрину кћерку и сестру. Сестрина кћерка је имала десет година, па да видимо како се она уклапа у формацију. Ја не кажем да сведок није погрешно, с обзиром што се прича и како је дошао до Петрове Горе, човек није био тамо и не може да зна да ли је био одред и он је дошао када се, значи, кренуло у деблокаду касарне, значи то је што је чуо, а не што је било фактичко стање. Значи, он прича из знања, да ли он зна, зато питам, да ли зна да је то била или је он то чуо да је била?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је овај сведок стражар поред кухиње, па да у том смислу са њим причамо, у реду. Човек је, каже да је све време рата практично био начелник везе тога, како год то звали, одред ТО, не знам ни ја. Али он каже да је све време, ем је резервни официр, ем је све време био начелник везе, знате, не можете онда да кажете њему, е па ти не знаш, ти ниси био на Петровој Гори, ти не знаш шта је то.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Он не зна сигурно, зато што није био тамо, али ћу му поставити овако питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ово, господине Кресовићу, схватите као примедбу Вујовићеву и његове тврдње у том смислу, па коментаришите.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам у ком смислу ме питаш да ли је то била одред територијалне одбране Петрова Гора?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Или су то скупљени значи мештани који су се окупили тамо и који су кренули, значи, заједно у деблокаду касарне и који су држали стражу тамо на Петровој Гори, чувајући своје куће, огњишта, породице?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: О томе причам.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То није формација.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: То није формација, да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја кажем, значи, није формација, него то су људи који су се склонили на Петрову Гору. И он као начелник везе или већ шта је био, откуд знам, значи он је контактирао можда са Јакшићем тамо или преко некога или како и ти контакти до спајања са касарном, о томе се прича. Значи, није било формације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли питање, господине Вујовићу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Имам још само да разјасним ово у вези, што се стално, када сам постављен за команданта територијалне одбране и спомиње се гардијска бригада и што сведок каже, да је чуо, још док је гардијска бригада била?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја напомињем опет, гардијска бригада је била када је покојни Баца дошао, 22, 23. или 24., значи тада су кренуле приче, највероватније, а можда сам и ја рекао, смењен је овај, нисам још био постављен, ја кажем, ни онда нисам био постављен, али Јакшић се натура и на том састанку и од тог састанка су кренуле приче да је Јакшић смењен, а фактички Јакшић никада није био, него се само натурао. Сведок сам каже, две паралелне команде, значи једна коју је војска поставила, односно Јакшић се натурао да буде тај и он се представља као такав свима и зато га сви и представљају као команданта те формације, да сведок коментарише у вези тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу, не тврди он ништа другачије, он не тврди, он такође каже да је чуо приче. Он је то и рекао да је чуо приче, али не зна ништа званично, него је управо ово чуо приче и Ви потврђује да су кренуле приче.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, не, у реду је, него ја, ја за јавног тужиоца што је питао да ли је гардијска, да објаснимо да то је било док је гардијска бригада била 22., 23., али не смена, него покојни Баца је дошао, да је чак претпостављам био, мислим да је био и Мркшић, онда наишао. За Шљиванчанина 99% сам сигуран да је наишао, али небитно, то ћемо, предложио сам сведоке да се позову. Даље, да разјаснимо само за оно пети месец, значи у питању је корпус формацијски, али се ради о зонском штабу, командант Сладојевић и у то време, значи, у вези оне приче, да је свакаке било приче да их је војска пребацила, то је тачно, то је кружила прича по читавом

граду. Да ли сам ја то сведоку рекао или нисам, тотално је небитно, јер сам и ја то чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: И могуће је да сам ја то пренео, тако да је то небитно, да разјаснимо око тога и одмах да питам, да ли је војска била, значи до формирања зонског штаба, до повлачења, значи оно званично што је било из Републике Српске Крајине, односно са оног подручја, да ли је војска читаво време била тамо у Вуковару, до формирања зонског штаба?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Јесте.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је званично формација територијалне одбране постојала до формирања зонског штаба или смо ми мештани улазили у састав јединице Југословенске народне армије до формирања зонског штаба у петом месецу?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, то је тешко да ти кажем, у том хаосу, не могу на то питање да одговорим. Ако можеш да ми појасниш питање само.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја тврдим да јединице Југословенске народне армије су биле читаво време, значи на подручју Славоније, Барање и Западног Срема до формирања зонског штаба, када је наредба била да се повуку, па су дошли официри који су били са подручја оног нашег, Крајине и постали су тамо званично команданти.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, до тог момента, читаво време је Југословенска народна армија била на подручју Славоније и Барање?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: О томе се ради. Ја читаво време кажем да није било и ја као командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био после одласка Војновића у фебруару 1992. године?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не знам, то морате питати Војновића, ја стварно се не сећам, пошто сам ја прихватио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Војновић са 80. бригадом је напустио Вуковар, ено видимо то по оном ратном дневнику, напустио Вуковар у фебруару 1992. године?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Он се вратио, он је изјавио да се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бригада се вратила, та бригада се вратила.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Бригада, али он се вратио као командант и друге јединице, он је навео, видећете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, чућемо њега, него кажем, које јединице су онда биле.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не могу да се сетим, ја сам се прихватио Секретаријата народне одбране, то сам рекао. Ја сам напустио у фебруару команду територијалне одбране, то сам рекао. То би било то. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кресовићу, да ли је ова формација, јединица, као год то звали, одред, ТО, да ли је имала ишта у касарни од људства, средстава у касарни вуковарској?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: У ком периоду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време ратних дејстава?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време борби?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било у касарни?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: У касарни је било оружје, значи, да Вам објасним, војска је била у касарни. Када смо деблокирали касарну, извукли рањене и све из, дошле су друге јединице из митровачке бригаде или које су биле претпочињене митровачкој бригади, заузеле су касарну. Ми из батаљона који је био потчињен митровачкој бригади смо изашли испред касарне и све набавке које смо вршили, вршили смо у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте начелник везе?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте, штаб је на «Велепромету»? Да ли сте у касарни имали минобацачко одељење?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: За време првих дејстава, значи тамо негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време рата?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: У деветом месецу било је, а касније се оно преместило иза, минобацачко, није било у касарни. У касарни је било само када је касарна била опкољена, када су искључили воду и када су је нападали, тада је било одељење минобацача, а касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се изместило то одељење минобацача?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Иза касарне, према Негославцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према Негославцима?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, па морали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је командовао тим одељењем, да ли знате, да ли се сећате?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам ко је командовао, али неки војни, значи, активно војно лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Активно војно лице?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А само одељење, да ли је то, ја нисам схватио да је то активна јединица из ове Ваше приче?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Из касарне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Свака јединица, јединица која је ушла, Димитров, мајор који је ушао са јединицом у касарну, који је запосео касарну, он је имао и минобацачку јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, онда ме нисте пратили, да ли је ТО Вуковара, одред Петрова Гора, како год то зовете, то где сте Ви начелник везе, да ли је та јединица имала минобацачко одељење?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је било лоцирано?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате где, дакле, имали сте и Ви минобацачко одељење, само не знате где је лоцирано?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: У Негославцима је било минобацачко одељење и биле су и обуке и када се ишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је командовао тим одељењем?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро. Па, начелник сте везе, па рекох, можда.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господин Ланчужанин је тражио, ево колега Перковић.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио господина Кресовића да каже, ко је њега и када поставио за начелника везе?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: За начелника везе сам постављен, датума не знам, не знам у деветом месецу, значи, негде 24., око.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вас је поставио, то Вас пита бранилац?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Штаб ТО Вуковар.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је био командант?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Командант штаба ТО Вуковар био је Јакшић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јакшић.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Како је он, какву сте Ви имали комуникацију са њим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Са Јакшићем?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, у ком смислу, какву комуникацију? У смислу, добра, лоша или оно физички какву комуникацију?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не, нисмо имали радиовезом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте Ви у Негославцима, а штаб у Велепромету?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Имали смо везу телефоном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, то Вас пита бранилац, какву сте везу имали?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Жичану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жичану, телефоном?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте, до када сте имали ту везу са Јакшићем?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, када ме је звао, тада смо имали везу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Та веза је остала у Велепромету до краја и после рата је остала.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: До када Ви имате ту везу са Јакшићем?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Окрене се ово и каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: До када траје та Ваша веза са Јакшићем, да се чујете, временски?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви за време рата имали било када везу са Мирољуб Вујовићем?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Јесам.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Какву?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, или се видимо, дође у Негославце, видимо се.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте имали у том контексту као и са Јакшићем?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не. Телефонски нисмо имали.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Реците ми.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Веза је функционисала само између Негославаца и «Велепромета», зато што је тамо био подземни кабл.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су Хрвати имали своју ТО?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Имали су.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је први формирао ТО и ко је преузео, ајде да кажем, мобилизацијске спискове и тако даље?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Мерчеп са паравојним јединицама.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви икада преузели мобилизацијске јединице, зграду ТО и за време рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И средства, материјално-техничка средства?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не, само оно што је било у касарни.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Чија је касарна била? Да ли је она била под ЈНА или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под ЈНА је била, нема потребе да питамо.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под ЈНА је била.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви причају и он прича о ослобађању.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када тачно ЈНА одлази из Републике Српске Крајине, званично?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Сада сте ми малопре рекли, негде око.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо сам то чекао да кажете, сада сте ми малопре рекли, јер сам ја чуо да је колега Перковић.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада, председниче већа, баш ми је драго што сте то констатовали, јер Ви тврдите и дајете ауторитет сведоку да је он ауторитативан да прича о ТО јер је био начелник штаба везе, а ја када га питам, до када је ЈНА била тамо, он не зна, један општи појам који је званичан, који није тајна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Перковићу, то није било у том смислу, него сам Вас чуо када сте рекли да се ЈНА повукла 08. или 02. маја, па због тога, а онда га питате.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада ми је драго да видите да тај сведок ипак не зна толико о ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, проценићемо шта сведок зна и колико сведок зна.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви када мобилисани од стране гардијске бригаде?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Од гардијске бригаде?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не званично, никакав папир званично нисам добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли незванично?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Незванично, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, преузимали смо, дошао је начелник везе бригаде и рекао, Јовице, дај да видимо како можемо да спојимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, у том смислу?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Дај да видимо за Чаковце да спојимо, да ли имаш неке људе, онда ја вадим неке људе, поштаре, па препајамо, пошто није било напајања, па смо то онда радили на тај начин да направимо кратку везу, да имамо бар.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви попуњавали формацијска места у смислу, у вези гардијске бригаде и остало?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ваши људи?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, само помагали.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само помагали?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Само помагали.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли сте ишли Ви у Шид за време рата?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где и којим послом?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, ишао сам у, не само у Шид, ишао сам свагде, ишао сам и у, овај, и у Нови Сад.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ја мислим службено, војно?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, никада то није било нешто званично дописом да мораш отићи тамо и тамо тражити, него идеш, када идеш и нешто тражиш, онда идеш да молиш, неког заставника, па онда ако он има неку везу са неким заставником, тај заставник да телефоне. Значи, нема ништа званично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него службено, то Вас пита бранилац, да ли сте службено одлазили у Шид, ако јесте, код кога, зашто и тако даље?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, службено никада, него само због потреба наших, да би извукли нешто опреме, што је стизало у Шид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, у том смислу, добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте се чули са Слободаном Граховцем и да ли сте имали везу са њим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Виђали смо се.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико често?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ма, ретко, ретко, можда сам три пута био у Шиду, ето можда сам се три пута видео са њим.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: По којим питањима?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: По питању да ли ми нешто треба. Треба ми централа, дај, ако можеш набави.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада ја нисам схватио, знате, Ви кажете, била су нека два штаба, био је један у Шиду, па један овамо, то су штабови ТО, Ви кажете да сте Ви ТО, ја Вас сада питам, да ли сте Ви, Ви кажете да сте били са Слободаном Граховцем?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја Вас питам, чија Ви наређења примате?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ма, нема, какви наређења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је, од Јакшића, колега Перковићу.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, он каже, нема наређења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нема наређења?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ево сада Вам каже, нема наређења, он има гардијску бригаду.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Примало од војске. Од војске су се примала наређења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кресовићу, на моје питање ко Вам је надређени, Ви рекосте Јакшић?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Јесте, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сада то значи?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Јакшић иде на састанке код војске, ако и што војска нареди, то радимо, ако мене неко сретне од везиста, каже, слушај Јовице, де ако можеш нешто да ми помогнеш, ја му помогнем, без знања Јакшића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, наређења су стизала и од Јакшића и преко Јакшића, а и директно?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: И директно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ето то би било разјашњење.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви за време ратних дејстава добијали чинове?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: За време ових, не. Значи до 1992. године нико није добио чин, ја нисам добио чин, а сада, да ли је неко добијао, не знам.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли сте Ви добили било какав папир о постављењу за начелника штаба везе?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ја, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу званичног, писменог наређења?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Можда је постојао негде, али то више не постоји.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли сте Ви имали чин било какав?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Резевни официр.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Чин потпоручника резервног официра, школу резервних официра у Београду, везе.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Везе?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Ко је био начелник штаба?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је Јакшић командант, да ли је постојао начелник штаба?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Питајте Јакшића, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојао начелник штаба као неко формацијско место, да ли је постојао?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Мислим да није постојао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте оног помоћника за позадину?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто не знате како се зове?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Драган Антић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драган Антић?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, то је био један од најјачих личности тамо људи који је и баратао војничком терминологијом и свакако и малтене, он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не знате да ли је постојао начелник штаба?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли можете Ви мало детаљније да опишете?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Начелник штаба у Шиду је био Филиповић, то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно код Граховца?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Граховца?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, код Граховца.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А начелник штаба код Јакшића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна ни да ли је био.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви икада добили неки оперативнотехнички задатак од начелника штаба ТО?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не зна ни да ли је постојао начелник штаба, како онда добија задатак.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја не знам какав је онда то ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, браниоче, закључујте, оставите то за закључивање неком другом приликом.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: То је ТО у рату који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кресовићу, сачекајте питање, сачекајте питање.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ја нисам сада чуо одговор, ја сам поставио питање, господин је дао одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам дозволио да одговори на то питање, зато што питате сведока, да ли је постојао начелник штаба, а он каже не знам, а да ли сте добили неки задатак од начелника штаба, како онда да дозволимо то питање, ако је сведок претходно одговорио да не зна.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Извињавам се, господин Кресовић је рекао да је постојао начелник штаба у Шиду, један Филиповић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда прецизирајте, реците, да ли сте добили неки задатак од начелника Филиповића?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Колико ја знам, никакав.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је од њега добијао било какву неку наредбу, упутство, било шта?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је у штабу имао начелника за безбедност?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Код Јакшића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, у том штабу где сте Ви, где Ви седите, ето?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо схватили да је он у неком штабу, он само каже да је начелник везе и да је лоциран у Негославцима.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада ћу га ја питати, где је лоциран?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Велепромету».

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јакшић?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, господин где је лоциран?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Негославцима.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Он каже да је он у неком штабу ТО, начелник штаба везе, е сада га ја питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није начелник штаба везе, него начелник везе.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, начелник везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелник везе, значи то није штаб, нема штаба, нема штаба. Да ли сте при неком штабу?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: При штабу ТО Вуковар, где је Јакшић био командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него локацијски?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: А, не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу командног места, физички?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Моје командно место је било, немам ја командно место, начелник везе је био у Негославцима, у централи негославачкој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: У негославачкој централи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У негославачкој централи?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Која је била при ПТТ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, јасно, то је зграда ПТТ.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту сте сами?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Сам, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са евентуално неким људством, везистима?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада смо разумели.
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: А питали сте за безбедњака?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Јакшић имао неког начелника за безбедност?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ја не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ја не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам, чуо сам, али то моје чуо, не верујем да је, мени се чини да је био Цревар.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Марко Цревар, али немојте ме то узети за реч.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А где је био смештен Јакшић? Говорим септембар и даље?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: На Петровој Гори.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам. Не знам, ја сам се са њим сретао у «Велепромету».
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када сте Ви имали комуникацију из Негославаца у «Велепромет»?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Имали смо комуникацију одмах.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Којим путем?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са «Велепрометом», па везом.
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Телефонском везом.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Телефонском везом, рекао је то сведок.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ја питам где су се физички сретали?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: У «Велепромету».
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како, којим путем, у септембру, октобру, новембру?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, како којим путем?
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како сте Ви долазили до њега?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Долазимо из Негославаца у «Велепромет».
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Којим путем?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Негославачким путем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не знам сада сврху ових питања, браниоче.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците, да ли он има на «Велепромету» штаб или на Петровој Гори?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, на Велепромету.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где на Велепромету?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: У просторији.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли има још нешто ту на Велепромету?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: То је огромни хангари, маса просторија, маса.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Од када он има тамо штаб?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када сте Ви први пут видели тај штаб?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико често сте Ви одлазили за време рата?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, не нешто често.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не нешто често? Реците ми, која је Ваша функција као везисте била, са ким сте Ви одржавали везу, осим ово што сте митровачку?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да успостављам везу.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Између кога и чега?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Између јединица.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Којих јединица?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Јединица која је у Чаковцима, јединица која је у Суњаревицима, јединица која је у Оролику, јединица која је у Бановцима, јединица која је.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Са ким везу?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Са командом, са војном командом.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Војном командом?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, не командом ТО, него војном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само полако, браниоче, са војном командом. Када кажете војном командом, то је ко?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Једно време митровачка бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: После је гардијска.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте остваривали везу тих јединица у Свињаревцима, у не знам ни ја где, са Јакшићем?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да Вам кажем, значи веза постоји, он када окреће, он зове, овај, људе у Свињаревцима, ја не слушам шта они причају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је физички успостављена веза његова директна са тим тамо јединицама?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овамо са војском није успостављена, него је морала да иде преко Вас, па да Ви нешто преко централе пребацујете? Да ли добро разумем?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не, исто, исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто то?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: То исто тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумели смо. Не, имам неку представу оне централе са оним утичницама и шта ти ја знам, па сада неко успостављање везе.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, оперативно, да ли је Вуковар за време рата, септембар, октобар, новембар, да ли је био подељен по ратним зонама?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Вуковар, град, да.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како је био подељен?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Вука јужно једна јединица, Вука северно друга јединица.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада, где је Јакшић?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Јужно.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јужно?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми, да ли постоји ТО на другој страни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На северном делу?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Или он командује и?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Постоји, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Из мојих сазнања постоји, а сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали људе тамо?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из тог северног дела?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи постоји и тамо ТО Вуковар?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Знао сам, али нисам знао да је он можда баш тај неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него касније да ли сте чули?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: То сам касније сазнавао.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли постоји и тамо ТО и овамо?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: За тамо не знам, вероватно постоји, али ја не могу са сигурношћу рећи, ја знам ово што сам овде видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се каже ТО Вуковара, да ли то онда значи ТО јужног Вуковара, јужно од реке Вуке?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тако је, да.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А да ли онај ТО Вуковара северно?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: То се звало ТО Борова.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли сте Ви било какву видели наредбу, писмену, а говоримо до 23. новембра, да сте Ви добили било када од Мирољуба Вујовића или Станка Вујановића, писмену наредбу, да се поставља било који?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ништа? Да ли сте добили када писмену наредбу од ЈНА?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, имам само у књижици, овај, да сам био у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не пита Вас то бранилац, него да ли сте било какву писмену наредбу од команде гардијске бригаде добили?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За било шта?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, до када сте Ви у ТО?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, у ТО сам тамо негде до, почетком дванасетог месеца су ме звали да преузем пошту.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Да ли задржавате, да ли у војсци имате неку дужност?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: То је још увек била војна управа.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада то мени није јасно, Ви сте малопре рекли да Вас је пуковник Ђукановић промовисао у орган?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: То је 1992.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, да, то ме интересује, 1992?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нас не интересује.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То 1992. године нас не интересује, браниоче.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Интересује, председниче већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Нећете одговорити на ово питање.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што кажем, не интересује нас, то 1992. године како је постао, па 1995. шта је било, па не интересује нас, браниоче, немојте, дајте се ограничите на предмет претреса.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ја говорим о 1992. години, па није га ни Јакшић ни Мирољуб, него Ђукановић који је био пуковник ЈНА за безбедност поставио за безбедност, како, па није га Јакшић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1992., 1992.?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1992.?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, али тек у петом, шестом месецу. До тада сам био у пошти, до тада сам био у пошти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте даље одговарати. Немојте, господине Вујовићу, пошто је Ланчужанин тражио, договорите се, може, изволите. И колега Перковић је сачекао да сви остали браниоци поставе своја питања, па је поново тражио реч, па ето, у том смислу, зато и кажем, Вујовићу, сачекајте да и остали питају што.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја се извињавам, ја сам само хтео да дам коментар, уствари све тако како је сведок причао, то је тотално расуло тамо било, није било званично територијалне одбране. Он је значи обавештавао као везиста села као што је сада изјавио, значи о томе. То је тако било, Јакшић се натурао свуда као командант. Територијалне одбране као формације није постојало и сви су се представљали као територијалци, зато што смо ми били поносни на то да будемо ти и мислили смо да смо ти, али смо припадали формацији, значи јединици Југословенске народне армије као ја што сам припадао код капетана Радића. Значи, он је седео у «Велепромету», рекао је, контактирао је Негославце и остала села, значи успостављао везу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, хоћу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у реду, то је Ваш коментар, примедба, не знам ни ја како то да крстим, али ми се сада намеће да Вас питам, а чиме сте Ви то онда командовали када сте постављени, без обзира када је то било, небитно када је то било, шта сте Ви постављени за команданта нечега што не постоји?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја сам дао објашњење да сам ја постављен за команданта територијалне одбране, да територијална одбрана није ни постојала као формација, да ме је поставио покојни Бацо на предлог мештана, када сам предложен 22., 23, укратко молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте сада командант нечега што не постоји и даље не постоји?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Зато сам и напустио команду територијалне одбране, зато што су јединице Југословенске народне армије биле, а ја сам паралелно био и Секретар народне одбране и у фебруару месецу напуштам територијалну одбрану. Фактички сам обављао то петнаест, двадесет дана, јер сам рањен 04.12. Значи, ја напуштам територијалну одбрану званично и прихватам се Секретаријата народне одбране, вршим попис становништва, попуњавам картотеку и у случају да треба да попутим постојеће јединице Југословенске народне армије, да могу попутити са

војним обвезницима. Значи, ја јесам био тај командант територијалне одбране, али званично територијална одбрана није постојала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, ако је није било, онда не разумем, зашто Вас поставља за команданта нечега чега нема, зашто би Вас Баца поставио на то место и зашто бисте Ви то прихватили, ако то не постоји, разумете?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Зато што сам мислио да ћу добити формацију територијална одбрана, коју ћу ја направити, јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, да тек правите?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па, нормално. Ја сам рекао да сам постављен 28., да је био неки заменик којег се не могу сетити ни имена ни презимена ни лика, зато што после тога, када сам постављен, ниједан јединични састанак није одржан територијалне одбране, ниједан јединични састанак, из основног разлога, што су биле присутне јединице Југословенске народне армије. То сам ја све у образложењу дао и све имате у писменој форми, ја мислим још чак у дванаестом месецу 2003. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно на тридесет страна?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Све што сам написао у својој изјави, допуни изјаве 2003. године у вези територијалне одбране, свега, до дана данашњег тако стоји, кроз све изјаве, свих сведока. Дошли смо до тога, да званично формације територијалне одбране Вуковар нема. Сведок све што прича, све је тако. Није било, све је то било расуло, он није био тамо, Јакшић је рекао ја сам командант, он каже добро, ти си командант, ови кажу јесте, војска га је поставила, јесте, ја сам командант и дошли смо до те забуне, слушали смо Јакшића, слушали сте Јакшића који је рекао како је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо га још чули, тек ћемо да га чујемо.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Мислим у оном предмету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чућемо га тек. Господине Ланчужанин, Ви сте желели?

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Ја бих да разјаснимо само везано ово за долазак и одлазак Јовице на Овчару, долазак на Овчару и одлазак са Овчаре, време када је дошао и време када је отишао и да отприлике се определи, када је могао мене да види, које је то време могло бити?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, могао си, када је тај сумрак био, могао сам те тада видети.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Не чујем.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Могао сам те видети када је био тај сумрак.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Када је био сумрак?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: А да ли се сећаш да смо стајали ти, Мирољуб и ја испред хангара, када нас је онај официр изјурио напоље из хангара, да смо причали можда десетак, петнаест минута, после тога да је стигла приколица и почео утовар тих заробљеника?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не знам, не сећам се.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Тога се не сећаш?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Зашто ти говорим то? Зато што је то већ био не сумрак, него је био мрак. Сумрак је био када сам ја дошао на Овчару, јер сам дошао под светлима, са аутом, са «Пасатом».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ланчужанин, да ли Ви тврдите да је он био са Вама у друштву испред хангара и да је тада дошла приколица и да је морао и он да је види?

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Јесте, значи, управо оно што износим у својој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли разумете, господине Кресовићу?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Нисам је видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Нисам видео приколицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Да ли се сећаш одласка мог са тог места, значи ту где, сећаш се тог разговора?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не сећам се.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Не сећаш се ни разговора када смо стајали и разговарали испред хангара?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не, не сећам се.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Па, немам онда више шта да га питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте регистровали Ви даље активности Ланчужанинове? Кажете, видели сте га?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте, видели сте га, он тврди да је разговарао са Вама и да сте морали видети приколицу. Да ли сте икаквих његових даљих активности сећате, да ли је отишао, да ли је остао, шта се десило са њим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не сећам се, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Ако дозволите, председниче, само на ову изјаву Дукић Николе за моју возњу трактора, ако би могао да прокоментаришем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да завршимо са сведоком прво, да не оптерећујемо сада сведока са тиме. Да ли има још неко нешто да пита сведока? Има Драговић, то можете касније, господине Ланчужанин.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Председниче, ја бих поставио два питања сведоку. Прво би било, да ли овај сведок мене познаје, то је прво питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли, ко је ово?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, видео сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам како се зове, али сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте га?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да. Знам га, после рата га знам, долазио је у Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После рата, да ли га знате из ратног периода?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, не могу нешто да га баш из ратног знам, али га знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Само да прокоментаришем ово, тако је, и ја сам први пут човека видео после рата. Друго питање које је за мене јако битно, пошто је човек видео аутобус, како рече последњи, што говори и онај други сведок сарадник, видео је и шпалир, па сам хтео да питам, да ли је сведок мене видео у том шпалиру?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је још неко нешто желео? Милојевић?
Господине Вујановићу, да ли се Ви јављате за реч? Не видим од сведока.
ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Добар дан. Исто питање као и Драговић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете овог човека?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Кинез.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?
ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да ли је он мене видео у то време када је био
шпалир или у шпалиру?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.
ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Хвала.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га уопште видели тамо на Овчари?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Мени се чини да га нисам видео, мени се чини не
него, не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Хвала.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујановић?
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Имао сам овде питања, доста је тога питано, па ћу
бити мало спорији, ја се извињавам. Да ли може да објасни мало, какав је то паркинг
или тамо то место на Овчари где су паркирана возила?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Бетонирани.
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Бетонирано или је асфалтирано нешто.
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Са које стране у односу на улаз у хангар?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, сада смо видели ову слику, значи, како је
хангар овако, ту је паркинг.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У продужетку? У продужетку или пре хангара или иза
хагара?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Пре хангара.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре хангара?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Пре и иза. Пре хангара и иза.
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Не чујем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре хангара и иза.
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Колико пре хангара?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, одмах од хангара почиње та, велики плато,
бетонски, односно не знам од чега, али од тврдог материјала.
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Значи, иза хангара има тај паркинг као место за
простор да га не зовем паркинг и испред хангара, да ли је тако?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, тако је рекао сведок.
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Испред је пут, да.
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Тај део испред хангара, колико је далеко од улазних
врата?
СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, то је пут далеко једно десетак метара, седам,
осам, десет метара.
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Колико?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седам, осам, десет метара, не чујете господине Вујановићу?
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, не чујем.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Седам, осам, десет метара, отприлике. То је пут, то није паркинг, то је пут.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: И колико је била та колона аутомобила од хангара, па рецимо надаље, надоле? Колико је било аутомобила ту?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, било је пуно аутомобила, било је закрчено све.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је било закрчено, каже, било је пуно аутомобила.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је постојала некаква рампа ту, пре хангара?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не сећам се.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро. Колико је људи било на самом почетку, значи када смо ми пробијали обруч и састајали се са сремско-митровачком бригадом, колико људи је било способних за ту акцију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: У Вуковару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Вуковару, мештана?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Значи, 14. септембра крећемо у пробој, колико је нас кренуло?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, кренуо је, ето, негославачки батаљон и вас можда.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да се само усредсредимо на Вуковар, ја више не причам о Негославцима?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Добро, да, да. Па, ја мислим да је било стотињак људи. Не знам, немој ми узети за реч.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Колико?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Стотињак.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јовице, ја разумем да си ти узбуђен, али можеш мало да се сконцентришеш и да се мало сетиш, да је било тридесет, четрдесет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је чиста сугестија, господине Вујановићу, не може тако.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, зато што је то тако и зато што Јовица зна стопосто, али сада испада тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако него реците, не, не, немојте тако, него.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ја мислим да је у праву, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кресовићу, не говорите истину, било нас је тридесет, тако му кажете и онда он коментарише, али немојте му у овом смислу, па да ли можеш да се сетиш да нас је било тридесет.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Нисам био, знаш да нисам био тамо, па да не знам. Знам да је било мало људи, касније се прикључило, сви су били касније борци, а на почетку знам да је било мало и мали број је за Вуковар стотињак.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ако је било тридесет људи, онда о каквом то одреду можемо да причамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок није рекао тридесет, онда не можете да га питате.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Сада је рекао да даје могућност да је било тридесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, дозвољава могућност, ево разне могућности.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Сада га ја на конту тога питам, о каквом одреду онда причамо?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Али било је доста људи на Петровој Гори.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Било је на Петровој Гори доста људи.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ја сам питао за способне људе, а не за жене, бабе и децу. Било је 270 људи на Петровој Гори, све скупа, са женама, бабама, децом и нас, да ли је тако, да ли се слажете?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, не знам, не знам, не могу тврдити.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Како онда можеш да причаш о одреду ако не знаш?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да је одред, господине Вујановићу, он је рекао да је одред нешто између чете и батаљона, али и да је, да може бити мањи и од чете.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да, и на том је остало да је то одред. Па, ако одред може бити тридесет људи, онда ја стварно не схватам њега и његове изјаве. Стварно не могу да схватим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хајмо питања, само питања сведоку, а коментаре, наравно, имате право да ставите и примедбу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, господине председниче, ја видим да је Вама све јасно, али добро, хајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Искрено да Вам кажем и није превише.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Е баш ми је драго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те одред јачи од чете, мањи од чете, знате и команда у Шиду, команда у Вуковару.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је могао видети у тој гужви заробљене, значи, да ли је могао некога препознати од заробљених у тој гужви када су излазили из аутобуса и пролазили кроз ред војника?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, нисам никога препознао.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли се могло, да ли је било могућности да се види тако нешто?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, шта ја знам, можда се и могло. Нисам био толико довољно близу да видим.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: А на колико даљине сте били?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, био сам на једно четрдесетак метара, код оног првог улаза.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Како?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Код првог улаза сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код првог улаза.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је у Шиду одлазио на истурено командно место органа безбедности, код Љубише Петковића?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Али имате сазнања да је он тамо имао истурену команду оделења?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Само по чувењу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Само сам чуо.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Који је њихов задатак био, да ли можда то знате?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Њихов задатак, баш никакав.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли су они можда комуницирали са тим ТО, штабом у Шиду? Да ли су сарађивали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако имате сазнања те врсте, реците?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Немам сазнања.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Сада мени није јасно, какав је задатак Граховца и Филиповића тамо у Шиду? Који задатак је тамо њихов?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Немам ни та сазнања шта су они тамо радили.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ко је слао, како су долазили, на који начин добровољци на наш терен?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, разноразним каналима, неко лично, негде су организовали у Београду, неко се скупљао у Шиду, неко је наручио аутобус, па су долазили и тако. Значи, на разноразне начине су долазили и немам сазнања потпуна да сада тврдим тачно, на овај или на онај начин.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Шта се после дешава са нама мештанима, ајде да назовем «територијалци», после пробоја и састајања са сремско-митровачком бригадом, шта се после дешава до доласка и после доласка гардијске бригаде?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, распоређујемо се у јединице које су тамо. Ово десно крило прилази.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, добро, па, ко нас то распоређује?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, сами.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Како сами, не разумем?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, вероватно неко иде на састанак код команданта митровачке бригаде и он одређује Јакшићу да једни пређу на једну страну, мени да пређем на ову страну са Димитровим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте вероватно, него можете говорити чврстим сазнањима.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ја знам, са Димитровим, мене, наређено да пратим Димитрова, мајора Димитрова и његову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то Вам је наредио?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Командант митровачке бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сте са Јакшићем контактирали телефонском везом све до краја рата и после, мислим да сте рекли да сте чак и после?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете питање?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, разумем, али нисмо увек само телефонском везом, некада смо се и видели.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Мислим, добро, ево, директно питање. Да ли је Јакшић био цело време у штабу на Велепромету, како Ви кажете да је био штаб?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам да ли је био цело време.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је имао свог заменика?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Заменик за позадину био је.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Не, не питам за позадину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него, да ли је он уопште имао заменика?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам, немам сазнања.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: А ко је био Чичак, рекли сте прошли пут да је био?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Чичак, тако је, да, да, сада сте ме подсетили. Његов заменик је био Чичак, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Где је он боравио?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је неко боравио од Вуковарчана код мајора Тешића у штабу?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, било је доста Вуковарчана који су тамо, али ја код Тешића сам само једном био у штабу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: А шта ће тамо Вуковарчани код Тешића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не зна, човек је био једном тамо.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Како не зна, па зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, било је доста Вуковарчана.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да, шта ће Вуковарчани код Тешића у штабу, да ли то зна?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам. Ја сам дошао оно када је погинуо, овај од Шљиванчанина онај и онда када смо га извукли, када смо извукли онај БОВ и оно све, тада сам једини пут и задњи пут био код Тешића у штабу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ја сам изгледа живео у не знам ни ја у то време где, када ја не знам све ово што Јовица прича, о Шиду, о командовању, да је он био, ево сада и начелник везе у Негославцима. Да, шта ће Ваш, како Ви као начелник везе будете у Негославцима, зашто нисте на «Велепромету»?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Зато што је централа главна била у Негославцима са којом смо могли да остваримо све комплетне везе, од «Велепромета» и сва она околна села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо због техничких услова, да ли је тако?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је штаб са «Велепромета» код Јакшића имао жичану везу вамо према Вуковару, значи немојте говорити више за Оролик, Свињаревац, значи то нас не занима пуно, да ли је ишла овамо жичана веза?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Значи, ишла је само веза до Вас и штаба?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: До команде, до команде војне која је била у Негославцима.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да и повратно, да ли је тако?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: И никаква више друга веза није била?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат, господине Вујановићу, да ли сте имали и неку, неке мотороле? Да ли је Јакшић и људи на Петровој Гори, Вуковару, да ли су имали неке мотороле ради комуникације?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, биле су, да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли знаш, на којем сам ја био правцу?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: У Зеленој улици.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Под чијом командом?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам под чијом си командом био.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли знаш ко је Саша Бојковски, капетан?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Чуо сам за њега, а не знам га.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Колико је било мештана на том правцу заједно са мном?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Немам сазнања.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ово око минобацачког одељења то ми није јасно, то је господин председник поставио питање. Да ли је то минобацачко одељење остало од војски које су биле у окружењу или је то донела Ваша, Ваш митровачки батаљон, овај, негославачки батаљон?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Негославачки батаљон.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: У круг касарне?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не у круг касарне.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Не у круг касарне?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не, не. Оно што је било у кругу касарне, измештено је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако смо схватили и то одељење, кажете, било је у Негославцима после?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: После, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После, да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли си чуо и када си чуо да сам ја Мирољубов заменик?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, после рата.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли знаш моју супругу Наду?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли си је некада виђао са оружјем?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли си је виђао у униформи?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Шта је радила она у току рата, ако знаш?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам, али знам да није била у борби. То ми је она причала да их је дочекивала, крпила, прала и то.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Кажеш да је била некаква мобилизација. На који начин је вршена та мобилизација?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ја нисам рекао да је била мобилизација.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Нисам рекао да је била мобилизација, него је, овај, митровачка јединица када је стигла, претпочинила јединице под своје. Значи, није била званична мобилизација, да је неко добијао позиве.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ко је још био од Негославчана са Вама на Овчари?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, ја сам видео само ко је био са мном.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да, пардон, кога сте видели тамо?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ћоп, Ћоп је био са мном.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: А да ли је још неко био тамо од Негославчана?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не сећам се.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Са ових сто метара где сте Ви били, када сте дошли, да ли се то може, да ли се може видети у хангару тај попис?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, ја сам био поред врата када сам видео попис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је било галаме тамо приликом Вашег доласка, жамора неког, да ли је радио, спомиње се неки агрегат, да ли је био агрегат?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, да, агрегат је био.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли се могло чути, рецимо, шта прича овај од Вас удаљен једно пет метара?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, да ли сте могли некога чути шта прича удаљен од Вас пет метара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ево не зна.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам, била је галама, била је страховита галама.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сте видели испред хангара некакву рупу?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: А иза хангара?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не. Иза хангара нисам ни био, али испред, поред камиона је био канал, поред аутобуса где је био канал, значи где су аутобуси паркирани уз пут, био је канал, класично оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одводни канал?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Одводни канал, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дубок, по Вама?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, седамдесет сантиметара, осамдесет, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дуж целог пута тог прилазног или?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да, дуж целог пута за одвод воде.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли још неко од оптужених има питања? Златар Вујо?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Још само једно, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, може.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Како је текла обнова поште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Како је текла обнова поште, да ли је Јовица добијао од некога паре за ту обнову или како?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: На почетку, не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: На почетку, не. На почетку смо обезбедили из оних постојећих ресурса смо спојили, а онда смо од, из Новог Сада смо добили уређаје са којима смо направили прве попречне везе са Мирковцима, са Белим Манастиром и са Новим Садом.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: А како су дељене плате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што то има везе?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Сада ћу рећи, сада ћу рећи.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: На почетку, плате нису дељене.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: А када су почеле плате да се деле?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, када сам ја отишао почели су делити плате.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Спомиње се ту сведок сарадник број 1, да смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали сте нам дужни, господине Вујановићу, какве сада везе има?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, покушавам, ево баш управо то говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, хајте да чујемо, стрпљиви смо.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Сведок сарадник број 1 је рекао да смо ја, ти, Мирољуб, не знам сада за Каменог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И још није рекао ништа.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да смо добили милион марака за нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још није рекао ништа.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Како није рекао када јесте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, није, то је некада било, сада.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, већ када сам, нека одговори, ево може.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, нисам никакве паре добио.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Никакве?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, господине Златар.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Добар дан. Јовице знам да се знамо, не морам те питати, него ми само реци, да ли ме видео тај дан на Овчари?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Атанасијевић?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Јовице, да ли смо се ми видели у касарни тај дан?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Мени се чини да јесмо.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да ли се сећаш можда када сам брата извадио из аутобуса?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Када си?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Када сам брата извадио из аутобуса?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли зна сведок?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да ли зна?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не сећам се, али сам чуо да си извукао.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ја бих сада нешто прокоментарисао. Ти си стајао до мене, код аутобуса када сам ја «Фацу» извадио из аутобуса и ја сам тебе још питао, Јовице, шта да радим са њиме, да ли требам негде да га пријавим или тако нешто. Ти си се још онако и насмејао и шта ја знам. Да ли се сећаш тога?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, не могу се сетити, али ми је драго да си га извадио.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да ли си можда видео када сам напустио касарну?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не, нисам.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро. Да ли смо у међувремену, то када смо се видели, када смо се видели, сада добро када не знаш када сам отишао, да ли су после тога долазили још неки аутобуси у касарну?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не сећам се.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Или су само ти, када си ти, рецимо, дошао у касарну, те аутобусе које си затекао у касарни, да ли су после тога долазили још неки аутобуси или су само остали ти који су били када си ти дошао?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не могу се сетити.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не можеш се сетити, добро. Да ли си познавао Војновић Мирка –Ћапала?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да ли си њега виђао можда на Овчари?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: На Овчари не, али сам га у касарни видео, у «Велепромету».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Атанасијевића видели на Овчари?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Мени се чини да не.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да ли си знао Небојшу Зорића?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да ли си њега видео на Овчари?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Он је долазио на Овчару, њега сам видео на Овчари.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Има овде сада једно објашњење, господине судија, морам тако. Сведок Латинковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања, хајмо прво питања, господине Атанасијевићу.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Али, мислим то је уз питање, објаснићу Вам. Сведок сарадник Латиновић рекао је да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није још.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па, добро, у његовој изјави је тако рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било некада, немојте то, па рекли смо да нећемо.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па, шта сада, не можемо користити те изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо са сведоком сада коментарисати, рано је, рано је, када чујемо.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па, добро, рекао је да је Јовица ишао са њим до рупе тамо, да неко обезбеђење тамо, неко правио, а Јовица је дао објашњење 28.10.2004. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све то стоји, господине Атанасијевићу, све то стоји.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да је Латиновић тражио од њега алиби као да каже да је он ишао са њиме тамо до рупе, па хтео сам да коментарише Јовица то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете сада.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не може?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније, ако буде било потребе.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро. Да ли је сведок видео неке пинцгауере тамо?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да ли је то било одмах када си дошао или када си кренуо, када си одлазио са Овчаре?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, сада не могу са сигурношћу, али било је војних возила када сам одлазио.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Било је?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро. Да ли си Јовице одлазио у неке друге хангаре тамо?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ево овде опет имамо што је Дукић рекао, да је он одлазио у неки други хангар, Дукић каже овако, 27.10.2004. године, видео сам Јовицу када сам се вратио са Грабова у оном другом хангару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код неких војника је отишао, то је тачно.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, отишао сам, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, био сам испред команде, тамо где је била команда њихова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војске?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, то је зграда, управна зграда на Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, какве је боје та зграда?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Жућкасте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жуте боје?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био тамо од команданата, официра?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам говори што име Јан Марчек?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да ли је Ћоп улазио у хангар?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Не знам.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: И сада опет морам дати објашњење на то питање, господине судија, зато што је управо тај Ћоп мени рекао да је улазио у хангар, добро Јовица не зна то, да је улазио у хангар и да је видео Чупић Станоја-Чупу у хангару, он ми је то причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Сећате се када сам говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро он не зна да ли је овај улазио.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро, ја мислим зато што је то моја одбрана, али нема везе, ја то само спомињем. 15.03.2007. године Дукић Никола на 29. страни, господине судија, Ви сте рекли, предпочили сте Дукићу, па сте му рекли, Ви сте рекли да сте дошли заједно са Кресовићем, Дукић одговара – да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којој рекосте страни, господине Атанасијевићу?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: То је на 29. страни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 23.?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: 29.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 29.? Опет неки проблеми са странама. Код мене на 29. страни нема ништа. 29. страна?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: 29. страна, тако сам уписао, 15.03.2007. године, ту сада када је био. То сте му Ви рекли.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па сте му рекли, Ви сте рекли да сте дошли заједно са Кресовићем, Дукић одговара – «да, да».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је тачно, то је тачно, господине Кресовићу. Дукић тврди да је заједно са Вама дошао на Овчару?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Тога се не могу сетити, са Ћопом сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да је то био овај Божичковић, а Дукић тврди да сте заједно, да је и он био са Вама?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ја се не сећам. Ја се не сећам, може бити да је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Сада нисам га разумео, да ли је био сада тамо у оном другом хангару или није?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Нисам разумео најбоље одговор, не чујем овде добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, рекао је да је био, не у хангару, него на командом месту у некој кући, да је командно место неко било војске, жута кућа.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па, једном приликом је овде рекао, 28.10.2004. године, исто је рекао, није сигуран да је Дукић се вратио са њим са Овчаре. Овај је рекао, исто Дукић је рекао 27.10. да се вратио са њим са Овчаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ево кажем, то је тачно, није сигуран да се овај вратио са њим.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Знам, али господине председниче, не можемо да оставимо то отворено питање. Сада не знамо да ли је дошао са њим, да ли се вратио, опет не знамо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта да радимо?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сада да радимо?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не знам, кажем, да решимо. Сада опет не знамо да ли је, да ли није.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Није се вратио.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Мислим, наравно да је битно то да видимо, да ли онај лаже, као што лаже, што је рекао да је и мене видео, лаже онај. Добро, немам више питања, немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко нешто да пита сведока? Нема.

Даљих питања сведоку нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате још нешто да нам кажете, господине Кресовићу?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Немам.

Сведок нема ништа више да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове доласка данас у суд?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Па, могу да тражим, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Путни трошкови у висини цене јавног превоза за релацију Нови Сад-Београд и назад, по нашим подацима износе 660,00 динара.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Рекла ми је ова колегиница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Рекла ми је ова колегиница, што сам био напољу, она ми је рекла, дођи код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Да.

Сведок тражи путне трошкове на релацији Нови Сад – Београд и назад и исти се сведоку у износу од 660,00 динара и досуђују, привремено на терет буџетских средстава суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, господине Кресовићу, можете ићи.

СВЕДОК ЈОВИЦА КРЕСОВИЋ: Ја Вас поздрављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могуће да ћете доћи у ситуацију да Вас поново позовемо, знате, па ћу Вас замолити као и данас, да се том позиву одазовете, ако буде било потребе.

Потом, председник већа у 12,00 часова издаје

Н А Р Е Д Б У

Претрес се прекида на 20 минута, ради одмора.

НАСТАВЉЕНО у 12,30 часова, након паузе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви смо ту, видим да нам се придружио и колега Даниловић.

Оптужени Вујановић и Калаба сагласни да их у наставку претреса до повратка браниоца Перковића, брани бранилац, адвокат Заклан.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Председниче, колегу Бељанског он је у згради суда, 15, 20 минута, па ћу га ја мењати за тај период.

Док ће адвоката Бељанског, уз сагласност оптуженог Шошића, замењивати бранилац, адвокат Перески.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шошић клима главом, добро.

АДВ. ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Адвокат Ђурђевић ће уз Ваше допуштење до краја данашњег главног претреса мењати колегу Јелушића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и колега Дозет се вратио и колега Бојков, сви смо ту. Јеврић?

Оптуженог Перића ће уз његову сагласност у наставку претреса као замена за браниоца, адвоката Јеврића, замењивати бранилац адвокат Вукотић.

Сведок ЗОРАН СТАМАТОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Стаматовић Зоран. Добар дан, господине Стаматовићу.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Добар дан, председниче већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неких промена у Вашим личним подацима у односу на ово стање које ми имао у судском спису? Саслушани сте у овом поступку 20. јуна 2005. године, Београд, Ратка Митровића 175, 1967. годиште, да ли је тако?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Троје деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Истоку, од оца Мирка, бивше професионално лице и тако даље. Нема промена?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок Зоран Стаматовић, са подацима као са записника од 20.06.2005. године, упозорен, опоменут, заклет, читањем законског текста заклетве за сведока, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Стаматовићу, саслушаћемо Вас као сведока. Дужни сте казивати истину. За давање лажног исказа се кривично одговара. Не морате одговарати на питања чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или, пак, кривичном гоњењу. Све чега се сећате, дужни

сте верно да нам пренесете. Молим Вас прочитајте гласно текст заклетве за сведока, налази се ту на пункту испред Вас.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Господине Стаматовићу, да ли остајете при изјави коју сте нам дали тада, том приликом 20. јун 2005. године, иста ова судница, исто ово веће?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јесте, исто 2005. 20. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остајете при томе?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Остајем при томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли томе нешто да додате, да допуните?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте нам том приликом, само укратко да неке ствари поновимо, пошто наново судимо, Ви сте нам том приликом рекли да сте тај дан, сада да ли је то био 18. или 19., ту остављате резерву око датума, да сте били на Овчари. Укратко нам само опишите, како је дошло до тога да одете, са ким сте отишли, колико сте се задржали, шта сте тамо видели, кога сте тамо видели, шта се дешавало, само укратко?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: По мом, по мом сећању, ево овако, отприлике је то било, не отприлике, него тако је и било. Значи, као што сам дао и у прошлом исказу, поновићу. Тог датума, значи остављамо као да се не сећам заиста да ли је 18. или 19., овај, Бора Латиновић ме је позвао, пошто сам ја имао моторно возило «128» коју смо запленили током, значи борбених дејстава и замолио ме је да га превезем значи до Овчаре, да ће тамо бити у току суђење, значи одређеном броју лица која су заробљена и да том приликом, значи, њега пребацим до Овчаре, не знајући ни који је терен у питању, нити било шта друго, значи да ће се тамо организовати суђење. С обзиром да је Боро Латиновић био добар борац и из пијетета, пре свега према њему, док је учествовао у борбеним дејствима, он није учествовао само код мене, он је био човек који је био на свим могућим ратиштима и тако даље, сматрао сам да је то управо тако било, као што ми је то изнео. Ја сам кренуо сам њим. Та «128» је била плаве боје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко био са вама, вас двојицом?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Било је још једно лице, али ја не знам, значи не могу да препознам, нити могу да кажем име и презиме. Чини ми се да сам то и у прошлом исказу рекао. Кренули смо тим путем којим је он значи говорио и када смо дошли на Овчару, тамо је била једна рампа. Ми смо прошли ту рампу, аутобуси, значи цивилни аутобуси са одређеним бројем, рекао бих људи унутра који су били у цивилној одећи, већ су били паркирани, да кажем. Колико је било аутобуса, ја заиста се не сећам, значи то је отприлике било тако. Не, отприлике, него је тако било. Сећам се да је аутобус, значи први у колони био паркиран, а остали су били значи у колони иза и да је наспрам, односно са десне стране тих аутобуса био хангар. Ја га зовем хангар, значи претпостављам зато што је монтажне, да ли је тако, оне конструкције монтажне са оним лименим делом, значи, ја га зовем хангар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Аутобус који је био значи први до хангара, то је отприлике било неких можда једно пет до десет метара по мојој некој процени, значи удаљен од врата, говорим о вратима аутобуса до хангара, до улазног дела хангара. Боро је изашао, значи ја сам ауто паркирао тамо, сада је ту настало, не знам ни ја шта. Тај период већ не могу да објасним, значи шта се дешавало у том моменту.

Углавном, нестао је Боро, нестао је тај момак што је био са мном. Сви су се негде растрчали. У међувремену говорило се значи да су тамо припремљени столови, да се припрема, значи неко суђење и да ће бити суђено тим људима. Међутим, после извесног времена, после извесног времена, ја сам дошао до улаза хангара и погледао, стварно постоје тамо столови, низ столова који су били овако један поред другог. После тога, овај, ја сам се вратио назад, да би са неке удаљености, ја не знам да ли је то сада било педесет отприлике метара или тридесет метара, приметио да се групише одређена група људи, што сам рекао и у прошлом исказу. Како бих објаснио, значи, са једне стране постоји ред људи у разним униформама. Значи, мени заиста непознатих људи, јер оно што сам ја познавао, то је био Станко Вујановић и познавао сам Бора Латинковића. То су људи које сам ја познавао и за које могу да тврдим, значи и да их препознам у овом тренутку, на било које питање, да ли сам их негде видео или их нисам видео. Значи остале људе стварно нисам препознао, јер остали људи нису ни били уопште у додиру са мном, искључиво преко радио везе, а то ћу надаље, ја мислим да сам то и у прошлом исказу објаснио. Када се формирао тај шпалир, значи онда су одлучили да ти људи из аутобуса излазе, значи редом, један по један и улазе у хангар и ту је онда настало, ти људи су онда претучени, како су излазили, тако су били и претучени, да кажем, одређеним предметима. Те предмете нисам јасно могао да видим, зато што ме један већ удаљио одатле и рекао да се ја склоним одатле, јер ја само по себи, значи тако нешто, нити сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај, не именом и презименом?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не могу да га именујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не именом и презименом, него?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Значи не познајем, једноставно ме је удаљио, удаљио ме је одатле и физички чак гурнуо и рекао, немој да се овде даље ти петљаш и тако даље. Ја сам се вратио назад и у међувремену док је то трајало, то је, наравно, трајало. Аутобуса ја не знам колико је било и колико је било тих излазака и тако даље. Ту сам срео тада, чини ми се, да ли је мајор или потпуковник Панић. Ја нисам сигуран. Ради се сигурно о потпуковнику или мајору Панић Миодрагу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био по функцији?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, не бих тачно могао да Вам кажем, овај, да ли је био начелник или помоћник начелника штаба, значи нисам сигуран, јер сам провео добар део, значи два месеца на борбеној линији, тако да апсолутно ниси имао никаквог контакта са позадином. Верујте ми да у одређеним тренуцима ни храна ми није стизала. Значи, био сам у јако тешкој ситуацији, морам то да Вам кажем, зато што су долазили ту разни људи и пијани и наркомани, значи слали су све и свашта. Веће проблеме сам имао са тим људима, него са самим борбеним дејством, тако да не могу тачно да Вам кажем о каквој се дужности радило и да ли је у међувремену та дужност његова преиначена у неку другу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Значи обратио сам му се, рекао сам, рекао сам му да се види шта ћемо, потпуковниче, друже мајоре, значи, како ћемо, шта ћемо да урадимо да не дође до овог пребијања и до свега овога. Међутим, мајор је само слегао раменима, значи апсолутно није могао ништа да учини том приликом. Рекао ми је, покушаћу да контактирам, да видим, значи у том смислу, чак није се ни определио, није ни рекао кога, да ли већу инстанцу или неког другог. Самим тим, ја сам одустао даље од питања, значи, једноставно нисам даље ишао. Ја сам, оно што је било до мене и људски и уопште старешински да кажемо у том рангу, у том чину, ја сам покушао. Значи, апсолутно нисам смео да прилазим, нити сам имао било које

друге могућности, ингеренције да спречим било шта по том питању. То Вам одговорно тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овом приликом Ви сте рекли да су их ударили неким палицама?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, било је ту, значи, ту су одређени предмети били, биле су палице, значи те палице, ја сада не могу тачно да знам да ли је то била бејзбол палица, да ли је била гумена палица, али очито да са те удаљености сам видео, значи да су били одређени предмети коришћени, самим тим, значи у том овај, у том пребијању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како изгледа шпалир?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Како изгледа шпалир?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је људи у шпалиру?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја сам га сада овом приликом назвао шпалир, али овај, то је значи један двоструки, да кажем, ред људи окренут један према другоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Један према другоме. Значи, ако је отворен аутобус, ако су врата отворена од аутобуса, да ли је тако, са једне стране до хангара је један део окренут према другом делу, значи другом реду људи. Практично је затворен тај део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Затворен тај прилазни пут?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја сам га назвао шпалир, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико је људи по Вашим проценама у том шпалиру?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Пазите, не бих могао тачно да Вам кажем, значи, заиста на то питање не могу тачно да кажем, јер нисам бројао, а били су у разним униформама, са брадама, разним обележјима и потпуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је иначе ту људи околу? Ево ту сте Ви. Да ли има људи око Вас? Ви рекосте да сте на тридесет до педесет метара далеко?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, да, на самом уласку је било и органа војне полиције, значи, приметило се одређене. Ми када смо долазили на самом уласку пре Овчаре, значи на самом уласку је била одређена јединица која је вршила обезбеђење, а касније ћу Вам то. Ја сам рекао и у прошлом исказу, када смо се враћали са Овчаре, да су они, овај, отворили ватру по нама, када ми се ауто угасио доле у долини. Значи, одређена групација, групација је била. Која је формација у питању, ја не знам, заиста, значи, не знам те податке, али сасвим сигурно да су они држали да кажем тај део обезбеђења. Да ли је то формацијски оперативна група тако радила или не, ја опет не улазим у то и уопште не познајем подручје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је по Вашим проценама укупно на том простору испред хангара било људи?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По некој Вашој процени?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ако тражите од мене да то у слободном неком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, тако је, по некој процени Вашој?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Значи, верујте да не могу, значи да после не буде то. Па, било је, рачунајући и аутобусе и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не рачунамо заробљене, него људе који су у шпалиру, људе који су околу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, тада у то време можда неких можда петнаестак, двадесетак људи су се ту врзали и губили се повремено, ишли лево, десно. Значи, негде око двадесетак људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево чули смо пре Вас овог сведока Кресовића који каже, било је триста, четиристо, петсто људи?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ако он тако мисли, онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, то су значајне разлике?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, то је разлика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у истој тој ситуацији, али каже ту је било триста, четиристо, петсто људи?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ако рачуна вероватно и те јединице споља и ако рачуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него само на том простору испред хангара?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било пуно паркираних аутомобила, закрчен пут практично тај?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, не сећам се тога, не сећам се тога. Стварно се не сећам тога, значи да је било триста, четиристо људи, ја се тога не сећам. Значи, мени је упечатљиво остало ово што сам Вам сада изнео и у прошлом исказу и сада, значи заиста да не могу уопште да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познавали сте од тих људи тамо, Ви рекосте да сте познавали једино Станка и?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Једино Станка и Бору Латинковића који је био познат као Бора Крајишник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где су они?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Они како су изашли, нестали су, значи, из мог видокруга су нестали. Е, ја више немам са њима никаквог, они се повремено ту појаве код аутобуса, али заиста тврдим одговорно, значи да нису они били у том шпалиру. То Вам одговорно тврдим и то потпуно, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико то сте траје, излазак тај људи из аутобуса?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, доста је трајало, да Вам кажем, значи временски је доста трајало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је доба дана када сте Ви дошли?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, то је, рекао бих да је негде било за дана или можда предвече, али дан је био у питању, значи дан је био у питању, тако да тачно време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада траје док ти људи изађу из аутобуса. Како се то одиграва, изађу из једног аутобуса, па се аутобус негде помери, оде негде, па дође на то место следећи или како?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, када се заврши тај један аутобус несрећни, онда тај аутобус се окрене, ето видите тај податак рецимо нисам уопште размишљао о томе, али сасвим сигурно, чим долази други аутобус иза њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него, да ли долази, ја Вас питам или се сада шпалир помера до следећег аутобуса и следећих врата?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, долази следећи аутобус, долази следећи аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На то место?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: На то исто место, значи и одатле се поново дешава то што се десило и првом аутобусу, мислим, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ико покушава да спречи те људе који туку заробљене, који пролазе кроз шпалир, да ли ико покушава да их спречи у томе?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја нисам приметио. Ја нисам приметио то, значи ја то нисам приметио. Кажем, потпуковник Панић сигурно јесте, значи сасвим здушно се дао, али претпостављам да то није било никакво, нити у његовој, да кажем, могућности, ни функцијом, нити било којим другим начином није могао да спречи. Значи, оно што сам видео по њему, када сам му то изнео, он то није могао да спречи сигурно. Да ли се обратио неком другом, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се даље дешава?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: То даље траје, значи то једноставно даље траје. Ти аутобуси су доста дуго, да кажем, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када су људи изашли и ушли у хангар?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ушли су у хангар и онда унутра већ ја не знам шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви уопште не улазите у хангар?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, ја сам на почетку био код хангара, ја сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док је празан још био, ја сам тако схватио?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Били су неки људи, значи, неки људи су били унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заробљени или?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Заробљени, ови што су из неких аутобуса већ тамо, значи, овај, одвојени били, били су столови и ја после тога, значи више тамо не улазим, јер, једноставно сам добио, кажем Вам поново, једно наређење да су ми рекли да ја ту немам шта да тражим или у том случају вероватно би према мени применили, не знам, не могу сада са правом да кажем да би применили неку физичку силу, али сасвим сигурно су били врло озбиљни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро? Какве су Ваше даље активности, где сте, шта радите и шта примећујете?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја сам и даље ту, значи, ту се сада, оно по мом сећању, значи ту се појављује касније када су аутобуси већ отишли, то је један добар период прошао, ту се појављује ауто цивилни значи са господином Вукашиновићем, он је био потпуковник или мајор, нисам сигуран. Он је доста одвојио времена на испитивању одређених људи, то је оно што сам ја могао да уочим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то изгледа?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, видите у том аутомобилу знам сигурно, поуздано да је он био у шлему, да је имао панцир на себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у аутомобилу је цивилном?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да и мислим да је чак био на сувозачевом месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је аутомобил у односу на хангар и на та врата хангара?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, негде већ, да кажем, ако је први аутобус био на самом улазу, значи уласка у хангар, други аутобус који је био у том реду, отприлике на том месту је био аутомобил.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада како то иде, то испитивање?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: То не знам, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете тих неких људи, оно што Ви запажете, како то изгледа технички?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Оно што сам ја запазио, значи знам да је један човек био унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он седи, кажете на месту сувозача?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Он седи на месту сувозача, тај који га је испитивао, био је отворен прозор, он га је нешто пропитивао, правио записник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је довео, ко је довео тог што га овај испитује и одакле га је довео, из аутобуса, из шпалира или из хангара?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, аутобуси су већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражњени?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Испражњени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људи су у хангару?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: И сада су у хангару, вероватно неко доводи, ја не знам стварно. Ја сам само видео, значи пришао сам и видео сам да тај човек стоји до прозора и да га господин Вукашиновић испитује сасвим нормално, значи без икакве, да кажем, дозе агресије. Значи, био сам ту једно пет минута, неких пет минута и нисам имао шта да тражим даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви чујете тај њихов разговор?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како онда можете да кажете нормално га испитује?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, не, видим да није користио никакве бруталне речи, кажем пет минута, не мора да значи да је било пет минута. Ја сада временски дођем, погледам, видим, значи нисам толико био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је испитивао само једног или више њих?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја када сам био, само тај један је био, тако да, тако да. Он је касније испитивао, вероватно још људи. Значи ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, немојте сада претпостављати, него ако сте видели, видели сте, ако нисте видели?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја сам видео да је испитивао једног човека када сам пришао. После тога сам се вратио назад и ауто је и даље стајао тамо. Он је и даље био у аутомобилу и даље су људи ту били. То је оно што се могло видети са моје дистанце. Ето, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада дан или је ноћ?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, ја бих рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада када се то дешава?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не бих рекао, него сам сигуран да је већ мрак почео да пада. Мрак је почео да пада, да у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта се даље дешава?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ништа и даље, и даље, ја сада се не сећам да ли је господин Вукашиновић ту остао и да ли се окренуо и тако даље, углавном, ја знам да сам један период чак и заспао у ауто, то знам. Значи један период сам и одспавао у аутомобилу, зато што је то било мучно, досадно је, да Вам кажем. Значи, нити сам могао шта да урадим, нити сам знао о чему се ради, нити сам могао да приђем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто се нисте вратили, у аутомобилу сте, зашто се нисте вратили у Вуковар?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: То је једина сада ствар што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, шта чекате?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ми када смо кренули, значи ја и Боро, Боро ме је замолио значи да касније га вратим и ја сам њега и чекао, уствари, ето због тога сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли са њим контактирате ишта?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, не уопште га не видим цело време. Цело време га не видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви више њега не видите?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја више њега не видим, све до момента када је дошао и рекао, каже, хајде идемо и ми смо кренули, значи том долином и доле се угаси ауто, пошто је био на жице и ту је почео рафал и ту смо онда преживели баш велики стрес, све до његове куће и онда сам ја отишао у своју јединицу. Значи, заиста га нисам видео уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се ишта необично дешава за то време док сте Ви ту?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, за то време, ја сам објаснио и у прошлом сведочењу, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да знам, рекосте да остајете при томе што сте рекли прошли пут.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јесте, да је у одређеном периоду, значи, постојало одређено возило, значи имало је тај цирадни део које је било паркирано, сада ја не могу са те дистанце да кажем да је било паркирано испред самог улаза хангара или је мало напред, значи у односу на улаз хангара. Ако је ово улаз хангара, значи претпостављам да је било, са те стране сам ја посматрао то. Значи, ја сам видео цирадни део тог аута или моторног возила, јер не могу сада тачно да тврдим шта је. По звуку чујем да је моторно возило, али не могу предњи део да видим, јер је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предњи део не видите?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не видим, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако не видите предњи део, да ли то значи да видите задњи део?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Задњи део видим и кажем Вам, да је значи у питању цирадни део одређеног моторног возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је тај задњи део удаљен од врата хангара?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Од врата хангара? Па, неких можда, сада ћу Вам рећи, можда неких двадесетак метара, тако или петнаест метара, тако отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ето, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту неки пут на коме то возило стоји или је то паркинг?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Рекао бих да је пут који води одатле, значи, да је он усмерен ка одређеном путу. Значи, сами тај вучни део, шта је, да ли је то моторно возило је усмерено значи у том правцу у, како бих Вам објаснио. Ако се ја налазим значи овде, је ли тако и видим цирадни део тог моторног возила, значи тај пут се продужавао надаље. Да ли ме сада схватате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ето, то је то, значи постојао је пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава, шта се дешава са тим возилом?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, са тим возилом, у то возило значи улазе људи, улазе људи и они се одвозе, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који људи? Из хангара, ови из хангара?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их неко спроводи, Ви кажете то је петнаест, двадесет метара? Колико њих улази отприлике?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Петнаест, двадесет метара од хангара, али ја сам био удаљен, ја сам био удаљен, већ је мрак био, већ је мрак био, значи, већ је мрак пао и ја нисам сасвим сигуран, нити сам обраћао пажњу, значи да ли их они одводе на друго место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да ли их неко спроводи од хангара до тог возила, до те задње стране?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или људи сами иду тамо?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, вероватно нису ишли сами.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да ли сте видели, да ли видите?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја нисам видео, значи ја нисам видео, значи та лица, те фаце, та лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда се не разумемо најбоље. Нисте видели, нисте разазнали лица, али да ли разликујете људе који кажете, ови су људи из хангара, дакле заробљени улазе?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: То да, то да

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли их неко други спроводи?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Одводе их, да, убацују.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До тог возила?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: У тај цирадни део и онда их возе значи у том правцу негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то возило одлази?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Одлази негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Али баш даље, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да ни у једном тренутку Ви не видите предњи део?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тако је. Значи, то сам рекао, заиста је тако. Значи у прошлом исказу сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико отприлике људи улази у возило?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не бих знао, нисам обратио пажњу, стварно нисам обратио пажњу. Али по циради не бих рекао да је неко велико возило, значи, великог капацитета, хоћу рећи. Значи да сада то прима као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када то почиње, када почињу те активности?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: То почиње већ у неком мраку, у неком мраку већ када нема светлости испред, то је већ мрачни део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се Ви ту задржите укупно?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја сам код возила нон-стоп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да и колико сте укупно остали док није дошао Латиновић, те Вам је рекао да се враћате назад?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, ја сам се задржао све док он није се вратио, значи, негде, ја не знам колико је сати било заиста, мислим да је било око 1 после поноћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око 1 после поноћи?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Рекао бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада, када ово почиње, када почињу ове активности типа да први пут видите да људи улазе у то возило?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: У које време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, имајући у виду време када сте дошли, да је то нешто било предвече, да су људи излазили из аутобуса, то је трајало, па да ли сада у том смислу можете одредити када је то почело?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Нисам сигуран, нисам сигуран да ли је тачно баш у мрачном делу или оно већ када пада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још за дана?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Али чим нисам разазнао људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у колико наврата то возило тако долази?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само у једном или у више наврата?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја сам бар два наврата видео, јер сам ја једну, да кажем, један део одспавао у возилу чекајући Латиновића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вукашиновић ту када је дошло ово возило, Панић?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они ту?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам, нисам сигуран, нисам сигуран, значи у мом присуству у околини нису били. Ако су негде били у широј зони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви говорите о томе како је ту већ био мрак, сумрак када је Вукашиновић испитивао тога, а онда говорите како је то можда, тај први наврат, да је то возило дошло управо у то неко време, мрак, сумрак, па ми се онда намеће, да ли је Вукашиновић ту када ово возило долази или није?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јасно, јасно. Вукашиновић је био, значи, пре пада мрака, рекао бих да је оно тек почетак, он се није, ја не верујем да се он пуно задржавао у том делу. Он је можда, не знам колико је временски истрошио, ја знам само да је тог једног испитивао и да је он временски, не знам заокружио то време ту испитивања и са возилом се склонио одатле. Значи, Вукашиновић се склонио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било пре доласка овог возила са цирадом или?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, пре, пре, пре. Значи ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли и у једном тренутку, за све то време видите Бору или Станка?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Станка сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бору рекосте да сте видели.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Станка сам видео једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Али Бору ниједном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Станка видели?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Станка сам видео можда баш, можда, не могу са пуним правом да кажем, јер везујете ме тачно за неко време, што је Вама веома битно наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него пробајте да определите везано за ове активности?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Али чини ми се да сам га видео ту за време, значи док је Вукашиновић испитивао овај, док је Вукашиновић испитивао тог неког сведока, назовимо га тако, а Бору Латиновића нисам видео, значи њега нисам видео уопште све до доласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станка тада?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, и то је летимично било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Намеће ми се нешто, па то и тражим јер сам сигуран да сте у овом смислу Ви казивали нешто другачије, да сте Латиновића тамо виђали повремено. Појављивао се, да, појављивао се Станко Вујановић, Латиновић се појављивао, да, нисмо разговарали, не покушавате да му приђете, да причате, да се враћате за Вуковар?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, истина, истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Станка, Станка сам повремено гледао и ту се појављивао?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте последњи пут видели Станка, видео сам га негде између 10 и 11 увече, између 10 и 11 увече?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ако сам ја тачно погодио то време, то је било баш давно. Ја заиста са пуним правом не могу да кажем да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи овако, даље читам, значи видим га, ту нешто раде, иду лево, десно, улазе у хангар, излазе и онда их нема?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тачно, али стварно је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Стварно је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас кажете, Бору сам видео на почетку и видео сам га на крају? Нема појављивања, улазака, излазака, одлазака, долазака? За Станка кажете, видели сте га када је Вукашиновић, то је био негде мрак, сумрак, овамо прошли пут ст рекли 10, 11 увече, што је шест сати након пада мрака у новембру, шест сати након пада мрака, па ми сада остаје, намеће ми се да Вас питам, шта је тачно, јер су ово разлике?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Разлике су временски када се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, шта је тачно?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тачно је, тачно је да је Вукашиновић значи био пре пада мрака, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да сте тада и Станка видели? То рекосте данас. Прошли пут у јуну месецу 20. дакле јуна 2005. године сте рекли да сте Станка видели негде између 10 и 11 увече и то да сте и њега и Латиновића виђали за то време повремено, нешто раде, иду лево, десно, улазе у хангар, излазе и онда их нема, што подразумева виšekратно, да сте их у више наврата видели? Сада Вас питам, шта је тачно?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Најтачније, значи, да сам Станка Вујановића видео и да Бору Латиновића виђам тек након доласка, значи код мене и када је рекао, сада идемо назад. То је значи најтачније, а да ли је било између 10 и 11, да ли сам тада видео Станка, ја стварно, ако сам тако рекао, ја стварно нисам сигуран, стварно нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нисте сигурни, у шта нисте сигурни?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да ли је било између 10 и 11, али знам да је било у том периоду када је, када је био господин Вукашиновић значи тамо. У том периоду, то је било негде већ дан, али је већ требало мрак онако, као сумрак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете Ви мене?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Разумем да је разлика у времену, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите која је разлика у времену, Ви сте онда рекли 10, 11 увече, а данас, сада кажете мрак, сумрак, то је значајна временска разлика?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш значајна временска разлика и онда Вас питам, шта је тачно, да ли је тачно ово што нам кажете данас или је тачно оно што сте рекли прошли пут?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Значи, ја сам га видео, а сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели и у једном тренутку да Латиновић или Станко да одлазе у том правцу у коме одлази ово возило?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, не, заиста не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Мирољуба Вујовића?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из тог периода?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да. Не из тог периода, једном сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него из тог периода ратног?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те јесени у Вуковару?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га познавали лично?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Познавао сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, не само по чувењу, него лично?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Он мене није знао. Ја сам њега виђао, значи, једном сам га видео и рекли су ми то је Мирољуб Вујовић и представили су ми га као команданта ТО, али ми нисмо никакву, никакав разговор остварили, нити је он према мени, овај имао било какав разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао да је он командант ТО?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тако је једноставно, на борбеној линији је то тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао да је то Мирољуб Вујовић?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то ко Вам је рекао да је то Мирољуб Вујовић и да је то командант ТО?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Пазите, то је, ја сам читаво време, два месеца био на борбеној линији и ја уопште нисам чак ни одлазио у штаб, то сви знају. Значи, никога живога нисам познавао што се тиче тих функција и начина, договора и преношења наређења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумем то.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Е сада, на тој линији како су долазили борци и тако даље или су са Петрове Горе и тако даље, командант ТО, значи то је била реченица нека ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју је неко рекао?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам, не знате ко Вам је то рекао?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам да ли је Мирољуб био конкретно, нисам видео ни указ, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, то је у реду, него, само Вас питам, да ли евентуално знате ко је то, ко Вам је то рекао, од кога сте то сазнали, а друго питање када, када се то дешава, када је то било, када сте Ви то чули?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Када сам ја то чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, то је још можда и средином борбених дејстава, значи негде након месец дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након Вашег доласка у Вуковар?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, да, значи месец дана се воде борбена дејства. Наравно, ја нисам ни имао право ни да се окупам, ни телефон, апсолутно ништа, два месеца си био на линији, тако да, кажем Вам, некада ни храну нисам добијао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали нека средства везе?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: «Руп-33» је био најјадније средство које је постојало у тој војсци јадној и касније смо добили средства везе, али то је моторола, а то је већ у оном каснијем делу да кажем и преко тих моторола смо онда боље

комуницирали и онда су се и појављивала одређена имена и надимци, на одређеним местима, на одређеним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, која имена и које надимке сте чули? Да ли се сећате?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, ево, рецимо, чуло се, чуо се Такси, чуо се Камени, ко се још, само мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то, да ли је то јединица или је то?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, ознаке вероватно за неког појединца, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За појединца?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Или можда и групу, не знам. Немам уопште утицаја, био сам, месец дана сам био тотално без везе са својим командиром чете, а камоли. Значи, тек када смо добили мотороле, ми смо ушли мало у везу, «Руп-33» је био тотално блокиран, тако да сам био препуштен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Да ли сте чули преко тих средстава везе што за Мирољуба?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: За Мирољуба сам чуо искључиво када се припрема значи по некој шифри напад фронтални или било које друго борбено дејство које је планирано. Само то, ништа друго. Значи ако је сутра био планиран неки напад да се изведе са бока, фронтално или било како је штаб одлучио, онда се преко средства везе могло чути да се Мирољуб појави, дајте обезбеђење, дајте брже овде, санитар и тако даље. То су биле свакодневне реченице отприлике на свим деловима дејстава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били у шпалиру?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, одговорно Вам тврдим да нисам био у шпалиру и могу да Вам се закунем значи, поред ове заклетве, свим и свачим, својом децом, чашћу и било чиме. Одговорно кажем, не, нити бих то икада урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта се дешавало са тим људима или шта се дешавало са њима те вечери, те ноћи?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Те вечери не, али касније већ су сви сазнали да су они одведени на неко место и да је над њима извршено, да не кажем, егзекуција или како већ то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте то касније чули?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, то је већ касније било, када, можда три, четири дана после тога, три четири дана, када су већ сви знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте по повратку Боре Латиновића, што причали везано за то, где је био, шта је радио, шта се то дешавало, зашто сте га чекали толико дуго?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Боро Латиновић када је дошао у ауто, када смо требали да се вратимо, Боро Латиновић није ни стигао ништа да ми каже, пре свега, јер смо већ били у проблему, били смо под ватром самим тим што смо, што ми се ауто угасио у долини и ми смо били под тешким стресом тада, значи да ми изгинемо, јер смо морали да изађемо из аута, да залегнемо и једва сам ја некако упалио тај ауто, он то зна одлично, сасвим случајно сам те жице спојио све уједно и он је мењао брзине док сам излазио из тог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, никакве приче везано за то?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Није хтео да прича, да. То је тек касније, после три, четири дана, мислим да је цела јединица знала да се тамо догодило, догодило то што се догодило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да Вас је он позвао да га одвезете, зато што је у питању неко суђење?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тако је, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је рекао шта ће он тамо?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Самим тим сам мислио да ће из тог хангара ти људи бити превезени на неко друго место, неки други сабирни центар, да ће тамо највероватније бити размењени, значи о томе апсолутно нисам размишљао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ако Вам је он већ рекао у старту, како је у питању неко суђење, па сте онда Ви видели неке столове тамо, да ли сте са њим причали, да ли је било то суђење?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Нисам причао, нисам причао, јер после три дана, он је већ био кући, он је већ био кући, а ја после три дана сам сазнао да је, да уопште никаквог суђења није било, него да је, нажалост, то тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је Такси?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Такси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или, шта је Такси?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Такси је иначе шифра била за станицу, радио станицу за господина Станка Вујановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Камени?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Камени, то се чуло, да, он је имао овако мало хрпав глас. Знам да је био Камени, сада, али не знам ко је, значи, њега не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не познајете човека?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули на тим моторолама, на тим системима везе за шифру Цетиње?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да. Шифта Цетиње се појављивала и тај говор је обично био везан за неки црногорски нагласак, Цетиње, али исто тога нисам знао, јер ја нисам имао додирних тачака уопште са тим људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али сте чули преко система везе?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Чуо сам преко средстава везе, да. Али знам да је црногорски акценат био у питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Стаматовићу, да ли сте тамо на Овчари код хангара, на том локалитету уопште видели какве радне машине?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, неки булдожер, ровокопач, дозер, било што слично?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 20.06.2005. године сте рекли да је био неки дозер и да је та машина нестала док су још они улазили у тај хангар? Да читам?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, ако можете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели било коју машину, мислим да јесам, мислим да је био дозер или она ралица, како се зове, немам појма. Судија, члан већа Гордана Божиловић, да ли се та машина покретала у току Вашег боравка на том месту, да ли сте чули звук да је она можда отишла негде или остала ту и тако даље, та машина је нестала док су још они улазили у тај хангар, Ви одговарате?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јесте онда, тачан је тај исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је можете описати, на било који начин ту машину? Да ли је гусеничар, точкаш, боја?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Боја, СМБ, жута, сива, бела?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Рекао бих да је жута, али ако то било шта значи, али је тачно, тачно, сада када сте ме подсетили, тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте том приликом такође рекли да сте Бору и Станку виђали на неких пола сата, 45 минута, отприлике управо како је то возило долазило и одлазило, знате и рекли сте, на питање судије Гордане Божиловић, да ли сте видели где одлазе, а Ви сте рекли, у том правцу куда камион иде, у том правцу, како, пешке?
СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да су они одлазили баш?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тога се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то ево кажем, онако на пола сата, 45 минута, отприлике тако?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тога се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево то је са стране 22. код мене овде у рачунару, можда је мало у овим писменим транскрипцијама померено, па евентуално тражите на страни 20. због овог преформатирања, али то је Ваша прича из оног претходног поступка.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Из 2005. године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тога се не сећам заиста. Стварно се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер данас сте говорили ово што сте говорили, да сте једном видели Станка, да сте Бору видели тамо потпуно на крају. Онда сте говорили о неким њиховим интензивнијим активностима. Да ли сте познавали Станкову супругу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се она зове?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Мислим да се зове Калаба Нада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њу видели тада тамо?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, у којој ситуацији?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, то је било баш у време Вукашиновића, када је било то неко испитивање. Значи, у том периоду, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је радила, како је изгледала, шта је радила, са ким је била?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Знам да је била кратко ошишана, то се сећам и да је разговарала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је била обучена?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Разговарала је са неким човеком и да је ту била нека препирка, немам појма, нека препирка је била у вези посла ваљда, да је она пре тога изгубила посао због њега и тако даље и онда га је ударила у цеваницу, то се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај човек?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не именом и презименом, него?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неко од заробљених или је то неко од ових петнаест, двадесет људи које Ви ту видите?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам, јер је био код аута, био је код аута и стварно не могу, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вукашиновићевог аута?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ту близу Вукашиновића, да, близу Вукашиновића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вукашиновић њега испитивао или није?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је био обучен тај човек, у војну униформу или у цивилну, у цивилном оделу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја мислим да је у цивилном, мислим да је у цивилном, да је имао бркове, то сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био наоружан?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, колико сам ја видео не. Једино ако није имао скривено оружје. Значи, нити сам га претресао, нити, то је оно што сам видео, да је она разговарала са њим и да га је ударила у цеваницу, то је оно што сам ја видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нада шта је радила, ово су Ваше речи, «у пар наврата била је мало бесна и ја мислим да је чак једног кога је мајор Вукашиновић испитивао, мислим да је и ударила ногом у цеваницу, тако нешто»?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Могуће да је њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се то дешава, испред аута где је био Вукашиновић?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Могуће, ја се стварно не сећам баш да ли је њега испитивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви говорите о некоме кога Вукашиновић испитује? Данас кажете да уопште не знате ко је то, ни у том смислу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Знам, могуће да га је испитивао, могуће да га је испитивао, па да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Стаматовићу, да ли се нешто десило у ове задње две године од када сте, ево чак нема ни пуне две године?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, скоро две године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто десило да Ви данас се неких, ево видите, значајних детаља не сећате уопште, односно говорите нам другачије?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ништа посебно се није десило, ништа посебно се није десило, једино.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви објашњавате то што сте тада казивали једно, а данас казујете друго, како Ви то објашњавате?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, знате шта, и тих две године није мало, овај, а с обзиром и на тих петнаест, шеснаест година које су протекле, ја сам опет дао одређен део података са којим ја не могу тачно да кажем, временски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, мислите да је проблем у заборављању?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У несећању?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Управо тако, значи ја значи мислим да нисам одступио пуно од, Вама је то битно, значи и време, ја то знам, али сасвим сигурно да сам и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је међу тим заробљенима, то колико сте Ви видели, да ли је било жена?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Једна жена је била, то сам рекао и у прошлом исказу. Њу сам видео да је прошла кроз шпалир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и њу тукли?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, и она је добила батине кроз шпалир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је карактеристично за ту жену?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате ичега карактеристичног за ту жену?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, била је у другом стању, значи видео се стомак, значи то се видело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И она је добила батине у шпалиру?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања? Питања молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да на страни 30. тражим сада тај транскрипт са саслушања сведока од 20. јуна 2005. године, сада ћу и да нађем, погледајте то, говори нешто више о том догађају када, контакта Наде са тим човеком, Наде Калабе, то је на питање члана већа. Ево сада ћу ја да нађем, а Ви погледајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је код Вас страна 30., колега?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево сада ћу да нађем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не губимо време, предочите Ви то сведоку, док ја не пронађем овде, кажем, очигледно имамо проблем дигиталне и папиролошке верзије овога. Да ли сте ме чули, колега Кнежевићу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тражим, чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је 29. страна, извињавам се, члан већа – судија Винка Бераха-Никићевић, «када сте рекли да је био лични сукоб испред хангара са неким лицем које је вероватно отпустио са посла, одакле Вама то сазнање да је њу неко отпустио са посла»?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, то ако могу да одговорим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам завршио, 29. страна наставак, Зоран Стаматовић, сведок, «па зато што је она то причала», «када је то причала», «истог тог, тог истог тренутка на сав глас», «Ви то чујете», «па, да». Каже, «говори му, када си могао мене тако намерно јер сам ја Српкиња, онда је уследио ударац, онда је неко одвојио одатле и она се смирила после».

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јесте, тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је рецимо тај сегмент?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нашао сам, нашао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тачно је то, да. То је тачно. Управо тако је текла изјава, значи, онда је уследио ударац, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 37. страна говори нешто више и о лицу са надимком Цетиње, колико ја схватам, па му предочите и то, даје опис тог лица. Да ли се сећате тога, изгледа тог лица и тако даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја га питам овако, да ли, мада сам ја схватио да Ви о Цетињу знате једино да је имао црногорски нагласак?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилику да упознате?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човека под надимком Цетиње?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет проблем, 37.? Када Вас ја питам, да ли Вам што говори име Саша Радак, Ви кажете: «Саша Радак, да, мислим да је у питању под надимком неким, да ли је имао надимак неки можда, да, можда Цетиње», Ви кажете, или, па Вас ја питам, «да ли знате човека», «да и он је исто на левој страни и њега сам на крају завршетка Вуковара упознао». «Значи, сви су они били на левој страни, њега сте упознали», «нисам га упознао лично, прошао сам поред њега, он мене сигурно не зна, ја сам њега видео, као што сам и Каменог видео на неких двадесет». «Како човек изгледа, да ли га можете описати, ево сада са те дистанце», «крупан, има мало већу

главу, тако до једно 1,80 или можда моје висине, отприлике тако нешто». «Да ли сте њега видели те вечери тамо на Овчари», «не, на Овчари не».

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Управо тако. Значи тек касније сам га видео, када су борбена дејства завршила, а ја сам схватио питање, да ли сте ме питали, да ли сам га ја видео на Овчари. Ја сам тако питање схватио. Значи, ја сам њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас питао, да ли сте упознали човека са црногорским нагласком који је на мотороли имао Цетиње, Ви кажете, не?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тек касније сам тог човека упознао, када су се завршила борбена дејства, то је тачно, то је тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: И онда сам знао да је Саша Радак и да је он Цетиње, уствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Извињавам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада исто тражим, али не могу да нађем, али наћи ћу. У том исказу од 20. јуна 2005. године, сведок говори о томе да је по повратку сведока сарадника број 2 разговарао са њим у колима и да му је он рекао и шта му је рекао, везано за то где је био и тако даље. Каже, баш сам се уморио, ја сам то негде записао, сада не могу да нађем, али ево нека каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то јесте рекао, то је тачно, али бојим се да нема ту ништа више у смислу да, што би се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, данас говори да није никакав разговор са њим имао, није се стигло од рафала и не знам ни ја шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја Вам кажем да је то била за мене ситуација врло, малтене погубна од тих рафала. То су људи који су били пијани горе на брду. Значи, један метак је завршио у ауту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, колега Томићу, можете Ви поставити питања, док ми ово потражимо.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Пошто сте сведоку предочили овај исказ од 20.06.2005. године, он је потврдио да је видео једну радну машину или већ дозер, како се зове, да је отишла од хангара. С обзиром да је дуго ту био, да је ноћ, значи ваздух ређи, звук много брже и лакше се простире, интересује ме, да ли је чуо рад те машине за то време?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Не?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Сасвим сигурно тврдим, никакав звук нисам чуо, значи крајње одговорно тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пуцање?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Пуцањ, звук, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуцњаву, да ли сте пуцњаву чули?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Када смо ми са аутом сишли доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него за све то време док сте код хангара?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: И још једна ствар ме интересује само. Сведок је видео једну трудну жену. Интересује ме само, да ли је видео шта се десило са том женом?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, не знам даље шта се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље молим? Јесте, он је рекао после поноћи када је Боро Латиновић са тим момком Ницом дошао и рекао, «идемо сада, баш сам уморан и ништа више», али добро.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Апсолутно никаквих није било прича у вези тога. Ја бих Вам рекао, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, никакве приче зашто је уморан?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ништа није хтео да прича и у међувремену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко, господине Стаматовићу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко убијен ту испред хангара?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли сте, питам Вас, Ви сте тамо испред хангара све време, кроз Вашу причу произашло би, све време испред хангара, па Вас питам, да ли је неко некога убио ту испред хангара?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања, браниоци?

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Сведок помиње треће лице које је дошло са њим и Латиновићем на Овчару, каже он га не познаје. Како је дошло до тога да то треће лице они одвозе горе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, да то треће?

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Како је дошло до тога, где је то лице ушло у возило?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Кренуо је са Латиновићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је са Латиновићем.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Он каже, не познаје га. Може ли да га опише, како изгледа то лице?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, био је крупан, црн, негде око 1,80 ја мислим.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Године?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не бих знао да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Млађи, старији, у том смислу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Млађи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Млађи?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Како је био обучен?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не сећам се.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Униформа, цивилна?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Мислим да је нешто полу-полу било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наоружан?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наоружан?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Пре одласка, да ли он види Латиновића одакле долази, са ким долази?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Пре одласка са Овчаре, да ли је тако?

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Тако је.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, јер је био баш мрак, не. Ја сам био у ауто. Значи не видим са ким долази. Улази у ауто и ми крећемо.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Само вас двојица?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, сва тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И овај Ница или како се већ зове?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим? Колегинице Ковачевић?

АДВ. СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: Може ли сведок да нам каже, да ли је видео ко је возио ту машину, дозер?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: То не знам, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: Да ли познаје сведока сарадника број 1?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво да ли знате, ко је у овом поступку сведок сарадник број 1?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам што говори надимак Штука?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нам знате рећи о њему? Да ли сте њега тамо видели?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те вечери?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Те вечери, да. Шљука је био, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто нам то не кажете, него морамо посебно да Вас питамо?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ево нисте ме питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доводите нас онда у проблем. Не, Ви кажете, од лица која сам знао тамо, једино, дакле, знао сам једино.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Нисам знао да је он и сарадник и да уопште причамо о Шљуки, мислим Шљука као надимак, ево сада сте ме подсетили, знам да је он војник био из треће чете, претпостављам и он се појављивао, он је у хангару био, значи, тамо. Сада, шта је и где је радио, ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте неке његове активности те вечери, то поподне и те вечери запазили?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа посебно?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ништа посебно, сигурно, али знам за Шљуку, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је био обучен, да ли то знате, да ли се тога сећате?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тога се не сећам, стварно се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: Може ли да нам каже, како је био обучен Боро са којим је дошао и да ли је имао са собом оружје и које?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Боро је имао, имао је аутоматску пушку 7,62, а како је био обучен, не могу, не могу да се сетим.

АДВ. СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: Да ли је имао пиштољ са собом?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам.

АДВ. СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: Добро, да се вратим на лице са овим надимком који је помињао сведок. Да ли га је видео када су дошли на Овчару, значи, Штуку, да ли је видео када су дошли на Овчару?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тек у хангару, значи када сам провирио, ја сам њега видео. А како је дошао и чим је дошао, ја немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте га први пут видели?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тада сам га први пут видео, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У хангару када сте провирили?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, ту је шетао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки људи су већ били изведени из аутобуса?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели у шпалиру?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, када сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га регистровали у шпалиру?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, тада не у шпалиру, не. Да ли је уопште био у шпалиру, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га уопште региструјете као некога ко је у шпалиру?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, ја сам рекао да те људе не препознајем уопште, а њега нисам регистровао у шпалиру.

АДВ. СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим, колега Дозет?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ако се добро сећам, 20.06. је постојала разлика од онога што је рекао данас по питању броја тура тог трактора, односно тог возила са цирадном приколицом. Данас је рекао да је отприлике две туре испратио, а тада је било мало више, чини ми се. Да ли може да се определи, колико пута је видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлазак и долазак?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Одлазак и долазак тог возила пред хангар?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не могу да се определим.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Један, два, пет, петнаест, двадесет?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не могу да се определим заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више од једном?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Више од једном, да. То сам убеђен.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је видео у било ком моменту долазак тог возила пред хангар?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па, шта је, падао са неба или, из неког смера је морао доћи?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ако Вам кажем да сам, овај, можда два пута видео то возило, значи да нисам обраћао пажњу ни када долази ни на који начин се паркира и окреће цираду према мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па, да ли је уопште имало цираду на себи?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Имало је цираду на себи.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли се преко цираде видело, видео било који део тог вучног дела?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је приликом одласка тог возила или како га већ Ви зовете испред хангара, за њим ишло неко друго возило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Путнички аутомобили или?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам, нисам обратио пажњу, значи, два пута када сам то видео, нисам видео да је било путничких аутомобила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте приликом одласка на Овчару јавили се било коме од претпостављених старешина?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, то је било, значи, оно, Крајишник је, ајде, крећемо, нисам се јавио.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А да ли сте се јавили приликом доласка?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, наравно.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ко ме?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Командиру чете.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте га известили шта сте радили тамо?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, рекао сам да сам био на Овчари.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви видите то возило са задње стране?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И видите да је покривено цирадом?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли на задњем делу постоји цирада, такође? Када кажете покривено цирадом, онда то мене асоцира?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Значи, наткривено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада да ли је овај задњи крај наткривен цирадом или је то отворено?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, не могу да се сетим, стварно не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колега Перески жели?

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Да ли он види када то возило одлази, да ли гледа за њим када одлази то возило, са цирадом, о томе причамо?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, али, цирада мени остаје, значи у тој, у тој перспективи, значи да ја и то је поглед који се баци само тренутно. Значи, апсолутно нисам размишљао о томе да ја пратим возило и да уопште о возилу размишљам, нити о било чему другом. Значи, апсолутно ме то није интересовало, нисам.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Да ли види некога на том возилу, горе да седи, да се попео, око њега, да прати то возило, да креће за возилом?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега Машић, па колега Бељански.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Машина коју је рекао да је видео као дозер ја мислим да је описана, да ли је то машина која има, како да кажем, додатак за копање земље, тако што је гура од себе или има ону кашику која гура земљу ка себи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или, како уопште изгледа?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Има кашику, а сада да ли то иде од себе или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има кашику?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, има, има, значи има тај гурач, тај, једноставно, шта је сада дозер, ја не разумем шта је дозер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има више тих машина. Ево ја, мени сада су три онако изгледа, па да покушамо да.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да ме подсетите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Има једна машина са оном кашиком испред.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Е, управо тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имају машине које имају ону кашику између точкава, значи доле и имају оне које имају ону «руку» за копање и утоварање?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Нисам сигуран сада, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како би сада од ове три, како би ова по Вама?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Нисам сигуран, јер да сам ја, како бих Вам објаснио, значи, ја апсолутно се нисам, нисам уносио у све то што се дешавало испред толико. Ја сам летимично, ја сам летимично бацио поглед и зато можда Вама

изгледа сада све ово овако, да ја не знам. Да сам био испред хангара, да сам учествовао у свему томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не сећате се, у реду.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја се не сећам тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи питате ме неке детаље које.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Када одлази са Бором са Овчаре и са тим трећим лицем, куда они тачно иду, да ли излазе негде сва тројица заједно из аутомобила или се разилазе одмах након тога, како то изгледа?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Када, поновите ми питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се вратите у Вуковар?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Добро, Боро је ишао одмах својој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га одвезли до његове куће или?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, да, ја сам се онда вратио у свој део јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви далеко од њега?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, можда једно три, четири улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три, четири улице? А овај трећи? Где је он изашао?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: И он је ту изашао са Бором.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је изашао са Бором?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, ја мислим да је са Бором.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли је он излазио уопште из аутомобила када је Бору оставио или је одмах продужио даље?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Он је изашао заједно са Бором, ја сада не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него Ви?

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Ви да ли сте излазили?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте свратили можда код Боре да попијете пиће, кафу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, ја сам продужио, не, не, не, ја сам продужио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Продужили сте?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Продужко сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли је на Бори можда видео неке трагове крви или било шта чудно?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: На њему?

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Нисам обратио пажњу. Прво је мрак био, друго, имали смо онај проблем са пуцњавом, заиста.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Када је последњи пут видео Бору или када су последњи пут разговарали?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Можда је то било 1993. године. Ја сам једном био, овај, мислим да је тако било, 1993. година, био сам код њега, али нисмо разговарали о томе.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Он је у свом претходном исказу, чини ми се.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Никада он то није помињао, значи као.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Бору описао као, чини ми се, храброг борца или тако нешто.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тачно је било.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли може нешто да нам каже о његовим особинама, како би га описао?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Бору Латиновића, како бих описао?

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Јесте?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Као борца и уопште?

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Не као борца, него као особу, као лично?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Као особу? Па, видите, он се одједном, после месец дана, када је моја војска већ се исцрпила и када сам имао доста рањених и погинулих, он се појавио из Борова Села. Значи, тако је он бар рекао и искрено речено, он је мени тада добро дошао на борбеној линији, јер је подигао мало и морал и тако даље и у том тренутку, ја не могу да кажем. Боро Латиновић је одрадио тај део приче, заштитио и моје војнике и целу ту линију. Значи, имао је тај, да кажем, овај, однос према људима, људи су мало и подигли овај свој морал и тако даље.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Ми смо овде чули о Бору Латиновићу да га је један од сведока описао као хвалисавца и лажљивца, е сада.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, ја таквог га не описујем, без обзира у каквом је сада својству, нити било кога ко је, овај ко је био борац у то време, а сада друге ствари, то су већ у Вашој надлежности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него ако га знате, колико га знате, па сте га видели 1993. године, рекосте, па Вас бранилац пита, какав је то човек?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Знао је некада да претера у тим причама некаквим и да некада каже ово и оно, да се нашали, али је суштински, значи, био је такав, баш као што је и причао, значи, суштински, не можемо сада неке, евентуално шале и неке.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли зна, ко је Драгица добровољка?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, Драгица Масстикоса из Новог Сада. Била је добровољка и она је, колико сам чуо, погинула у Зворнику, немам појма.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли сте њу видели на Овчари тог дана?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли сте пре одласка возила које је имало ту приколицу са цирадом, како сте описали, видели испред хангара било какво постројавање људи, било војске, било добровољаца, територијалаца, како год хоћете да их назовемо, који су евентуално организовано некуда отишли?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Било каква група која је организовано некуда отишла?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, не сећам се, једноставно се не сећам, рекао бих, сигурно бих рекао.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли је за време целог његовог боравка на Овчари, њега било ко приморавао да учествује у обезбеђивању или позивао да учествује у обезбеђивању заробљеника или у спровођењу заробљеника или у нечем трећем?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Бору Латиновића?

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Не, Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него Вас, Вас?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Мене, не. Ја сам чисто пошао, значи, на наговор, на наговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Овчари сте толико колико сте, па Вас пита бранилац, да ли Вас је ико тамо позивао, наређивао, тражио од Вас да учествујете?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Одговорно Вам тврдим и кунем Вам се, ево још једном, нико ме није позвао, значи да учествујем у било чему, нити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни позвао ни наредио, добро.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ни наредио, значи, стојим иза тога.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Када је последњи пут видео тог Штуку или Шљуку, како га он зове?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, њега сам видео пар пута само, само пар пута. Видео сам га једном у хангару и ја сам изашао и тај момак, значи за мене је небитан био, потпуно. Нисам га нити питао шта, нити смо ми размењивали било каква.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Ја се извињавам, интересује ме прво једна ствар. Тог дана када сте пошли на Овчару заједно са Бором Крајишником, колико сте се пре тога видели са Бором?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Са Бором?

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Да, временски колико пре тога сте се срели са Бором, где сте се срели?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, то не бих знао да Вам кажем, повремено у штабу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, тог дана, тог дана?

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Тог дана, како је дошло до тога да кренете даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, када је он чуо да ће се ти људи пребацити на Овчару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он дошао код Вас или сте Ви дошли код њега?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не сећам се, не сећам се стварно, углавном, углавном он је рекао, хоћеш да ме превезеш, да се то и то дешава, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Да Вас питам, дан пре тога, два дана пре тога, да ли сте виђали Бору Крајишника?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Можда, можда, јер Бора Крајишник је, час се појављивао у једној улици, час у другој, већ је било ослобођено, да кажем, Вуковар је био ослобођен, он је значи могао да се појави било где.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Да ли сте Ви долазили до куће Боре Крајишника било када?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јесам једном да се истуширам.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Да ли знате да је он држао кафану?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јесте, тачно.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Да ли сте пили алкохол са Бором Крајишником било када из те кафане?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, алкохол не пијем.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Ви не пијете, али да ли сте видели Бору да пије?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не. Не могу са правом да кажем, али није ни пијаница, ако на то мислите, није био, значи није био алкохоличар.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Не кажем да је алкохоличар, да ли сте приметили да је тог дана пио алкохол?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, не.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Хоћете му предочити, добро, Ви нећете Боре Крајишника. Мислим, Бора Крајишник је рекао да је он доста пио тог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чућемо шта ће да каже.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Чућемо, па ћемо онда. Још једно питање. За Радак Сашу кажете да Вам је неко рекао, то је Радак Саша. Да ли сте икада Ви разговарали са Радак Сашом?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: А ко Вам је рекао и када Вам је рекао?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: То је било тек касније, малтене пред наш одлазак.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Када пред Ваш одлазак, хоћете ми одредити отприлике, где, када, како?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Када смо ми кренули.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Да ли можете да се сетите тренутка, зашто је неко рекао баш то је Радак Саша?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Карактеристичан је био по томе, што је о њему прича била да је метак прошао поред, рекао бих, гркљана и то је била овако једна прича која је била везана за њега. Ја мислим да, не знам да ли сте упознати са тим, значи да је имао толику срећу да, једноставно, није му метак пререзао гркљан, па је због тога можда, ето то је, то је можда због тога прича била.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Колико је то дана било после овог догађаја?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не могу да се сетим, заиста не могу да се сетим тих детаља, јер једва сам чекао да идем за Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то уопште било пре овога на Овчари или после?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: После, после, после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, да, после, после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Упознали то лице као Радак Сашу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Да ли уопште можете да одредите, где је то било?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Рекао бих да је то било на Левој Суподерици негде у улици Светозара Марковића, да сам га тамо видео.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Да ли сте после овог догађаја било када били у Вуковару?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Рекао сам мало пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, 1993.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: 1993.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Да ли сте ишли на те њихове прославе?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Ослобађања Вуковара?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Нисте позивани?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, нисам позиван, нисам имао никаква обележја било које странке, нисам. Био сам пројугословенски оријентисан, значи апсолутно то са мном нема везе, у мојој генези апсолутно не постоји тако нешто. Значи никакве страначке.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Нису само странке позиване, позивани су људи који су се тамо борили.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јесу, јесу, али ја нисам био.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Добро, хвала лепо, немам више питања.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Нити сам хтео да се враћам више тамо. Тада сам био 1993. и више никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли оптужени имају питања за сведока? Изволите.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: На страни 13. од 20.06.2005. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Милојевић, нисте се представили, морамо због транскрипата.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Не чујем Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем нисте се представили, господине Милојевићу, па због транскрипата.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: На страни 13. господин тврди да се Бора неколико пута појављивао од 15 до 21 час, па ме занима колико пута и у ком временском интервалу се појављивао и када га је задњи пут приметио, ако га је приметио?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Говори се о?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на овај дан, везано за ово?

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Записник од 20.06.2005. године, страна 13.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем, мислите везано за овај дан, за боравак на Овчари?

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Везано за, овај, за Овчару баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо разјаснили са сведоком, господине Милојевићу, чули сте да смо управо у том смислу са њим расправљали.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Добро, моје друго питање је, да ли је Бора од њега узимао икада ауто «128» док је он био тамо на Овчари?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: На страни 22. тврди да се Бора и Станко појављују у временским интервалима, како се камион, тј. трактор појављивао на пола сата до 40 минута. Колико пута је он видео да су се они појављивали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ево и то смо расправљали са њим. Управо смо то и предочавали.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: На страни 50. он спомиње дозер, не разумем, неко се мрдао, па то прошли пут није објаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете страна 50?

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже на страни 50, слободно реците?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да се дозер мрдао.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Описује нешто дозер, па прекида реченицу, неко се мрдао, да ли се мрдао аутобус из колоне то није објаснио или се дозер мрдао, прошли пут, то је остало недоречено?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, за дозер је рекао да је негде отишао, одмах док су ови излазили, то је рекао, да.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да ту нема ништа контрадикторно.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да ли су он и Бора дошли у колони заједно са аутобусима или су дошли касније од аутобуса?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да ли су?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете, питао Вас је Милојевић, да ли сте Ви дошли?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Пре аутобуса или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или заједно са аутобусима, у колони за аутобусима, са аутобусима, испред аутобуса?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: За аутобусима, значи, каскали смо за њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били у тој колони?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не у тој колони, аутобуси су већ полако улазили значи у круг Овчаре. Ми смо ишли за њима, значи не у колони, него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али за њима, добро.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Пошто он тврди да је дошао, да аутобуси одлазе два сата после њиховог доласка, то је на страни 32 на Овчару, па бих желео да господин нацрта ред аутобуса како су били, где је био дозер и где је био паркиран ауто?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да нацртам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да смо стекли представу, господине Милојевићу из овог његовог казивања, то није неопходно да нам црта, схватили смо да су аутобуси један иза другог, да је хангар са десне стране, то је описао, то је објаснио.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Хангар са десне стране, аутобуси су били са леве стране, ја сам био скроз позади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да нема потребе да цртамо.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Остаје нејасно, јер ако је, баш ради тога, ако је приколица улазила са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то је друго нешто сада.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Према вратима, баш ради тога да видимо, где је био његов ауто, тих стопедесет метара, тај плави ауто и то желим да нацрта ради тога што ће се појавити господин Боро, па да упоредимо њихову изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, добро, нема потребе. Мислим да нема потребе, господине Милојевићу.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Ја мислим да има, господине судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Урадићемо нешто друго, нешто друго ћемо урадити, чекам само да завршимо са питањима. Предочићемо му ону фотографију коју смо и малопре видели, па ћемо да мало продискутујемо са сведоком.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: На страни 40. описује групу људи од 20 до 25 људи који су били у шпалиру, који су доласком Боре Латиновића једноставно су се разишли, па да ми одговори, у ком правцу су се разишли, да ли према Вуковару или у другом правцу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам, толико ме то није занимало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате где су отишли?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ВЕЉКО ВУКОТИЋ: Само да констатујемо да је колегиница изашла, ја ћу је замењивати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се, господине Милојевићу.

Констатује се да је судницу у 14 сати напустила бранилац, адвокат Мара Пилиповић, те ће оптуженог Војновић Милана, уз његову сагласност до краја данашњег главног претреса, бранити бранилац, адвокат Вукотић.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да ли је видео, да ли је Бора разговарао са том групом људи?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Како не зна, када прошли пут је рекао другачије, добро. Ништа више. Страна 40, да им је Бора пришао и после тога су се разишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажете господине Милојевићу? Поновите, нисам Вас добро чуо. Страна 40.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Описује групу људи од 20 до 25 људи који су били у шпалиру, који су доласком Боре Латиновића, једноставно су се разишли. Ја га питам сада, да ли је Бора био са њима, он каже да није.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја Бору нисам видео у шпалиру, нисам видео Станка у шпалиру. Ја сам то рекао на почетку.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Доласком Боре Латиновића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та група са доласком Боре Латиновића једноставно, да ли су отишли својим аутомобилима, да ли су се разишли, како доласком сада, не разумем, када је Бора дошао и рекао, хајде идемо кући, у том периоду ја ту више нисам био, то се на тај период односи, значи, ако сам био нејасан. Али ја сам схватио да сведок говори о самом крају, о групи људи на самом крају.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Не на самом крају – који су били у шпалиру.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јер питање гласи, шта се десило са људима који су били у шпалиру?

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може, тешко је сада, треба прочитати пола стране да би се схватио комплетан контекст.

АДВ. СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: Председниче већа, ја се извињавам, али можда могу да помогнем, заправо то је само у два става. Сведок каже, можда сам се лоше изразио, али та групација људи која је била тамо, онда кажем и у хангару и у шпалиру и разумете, значи та нека група, која је била активна, она је бројала ту негде, па је претходно рекао 20, 25 људи, та група се доласком Боре Латиновића једноставно разишла, е у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада ја питам, како доласком, како доласком Боре Латиновића?

АДВ. СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: То пита и Милојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, како доласком Боре Латиновића сада не разумем, а сведок одговара, када је Боро Латиновић дошао и рекао, хајмо, идемо кући, е у том периоду ја више ту нисам видео, то се на тај период односи, значи, ако сам био нејасан. Па, због тога кажем, ја сам схватио да сведок говори о тој групи људи на самом крају, када је Латиновић дошао. Да ли је ово тачно или не, односно да разјасним са Вама, шта је тачно?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Говоримо о крају, да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам ја о чему говорите. Из овога бих ја закључио да говорите о крају, а сада да видимо о чему говорите.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Значи, ја само знам на крају да је Боро дошао и идемо, идемо кући и то је то и био је ту и Ница и ја даље ништа не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А остали, ових 25, 15, 20, 25, где су они?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не обраћам пажњу на њих уопште, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, овом приликом сте рекли, тада у јуну месецу да су се они, тада када је Бора дошао и рекао да идете кући, да су се они тада и разишли, да су се и они тада разишли?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, могуће да сам рекао да су се разишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Могуће је да сам рекао да су се разишли, видите да нема више групације, али са њима никакав контакт нисам имао, нити сам ја чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нека нисте имали контакт са њима, али шта се десило са њима? Ваљда сте имали неки визуелни контакт, разумете?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Нисам ни ја могао да чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али визуелно и контакт неки сте ваљда имали?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја сам рекао у контексту тога да Бора када је кренуо према мени, да су они се разишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су се и они разишли?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да су се и они разишли. Да ли им је рекао нешто или не, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, ево сада разумемо.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Ја бих само једно појашњење још, на страни 22. ово што сам питао, где он тврди да је дозер нестао још док су заробљеници улазили у хангар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Па ме занима само, који је то аутобус, ако може да се сети, из ког аутобуса су првог, другог, трећег, четвртог, петог или шестог, заробљеници улазили у хангар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете тако нешто одредити?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, не могу, заиста.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: А да ли из задњега, ево, да ли је из задњег?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, не, заиста не могу, заиста не могу да тврдим оно што, значи немојте ме терати да причам оно што и да касније се извлачи то из контекста неког или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Стаматовићу, Ви рекосте да, практично, пратите аутобусе, нисте у колони. Хвала господине Милојевићу, можете се вратити. Да пратите аутобусе, а не да сте у колони, него да сте иза аутобуса?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Иза аутобуса, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иза аутобуса и да сте дошли иза аутобуса, па да сте дошли до хангара и да су тамо унутра већ неки заробљени?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да су већ унутра неки?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви дошли до хангара и провирили да је било тамо заробљеника у хангару? Да ли је тако?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ако сам тако рекао, онда значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте рекли, да су неки столови постављени, да су неки заробљени унутра?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ми остаје нејасно, како су тамо сада већ неки заробљени, када су аутобуси тек дошли? Да ли су неки већ излазили из тих аутобуса, па Ви потом дошли до хангара, знате?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Шпалир је био, како су они улазили унутра, тако су их они већ одвајали тамо у хангаре, а ти столови су били ту, разумете. Не знам да ли ме разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте, потом Ви дошли до врата хангара и?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, да, оног момента када су они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље молим? Вујовић, па Вујановић. Господине Вујовићу, колико процењујете?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Једно питање, само овде сам извадио, само у вези команданта територијалне одбране што је сведок споменуо, Мирољуб Вујовић, што је споменуо да је чуо да сам командант, па има, рекао је након месец дана, па је у прошлом казивању од 20.06., то је страна 7, ред 15., овако је рекао: «Мирољуба Вујовића, чујем, јер се преко линија доста тога пута путем курира причало којешта и тако даље», па шта то мисли, да је Мирољуб Вујовић као командант, којешта. Да ли

то се подразумева као «којешта» и командант, да ли он то верује, не верује или? Како он зна, значи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо схватили то тако ни тада.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ако сам рекао «којешта», заиста нисам мислио на неке безвесне ствари, нити сам у том контексту сада себи могу да кажем да сам ја сада, да је он причао будалаштине, мислим не разумем уопште питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте том приликом рекли овако, Мирољуба.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: И разних термина и људи нису били баш довољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте том приликом рекли овако: «Мирољуба Вујовића чујем, јер се преко линија доста тога, путем курира причало којешта и тако даље, да је Мирољуб Вујовић командант ТО и да је врло храбар борац и да је, малтене, мотор и покретач територијалне одбране заједно са тим људима, сада колико их броји, обично су људи знали да кажу, та Петрова Гора, више нам је досадила и тако даље».

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Е сада у свему томе, толико ја знам о Мирољубу Вујовићу». То стоји.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тачно, стоји. Ако си покретач, не значи да је убица, да сам рекао, било коју квалификацију, него говорим да је преко средстава везе.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Није сведок разумео питање, није то било, него. Сада ово обично што кажу, што каже овде, овај, обично су људи знали да кажу та Петрова Гора.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, тачно је.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, то је са Петрове Горе. Да ли је то као формација нека Петрова Гора или та Петрова Гора као место?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као локација?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Локација, искључиво локација, значи Петрова Гора није означавала неку територијалну групу или неку формацију, не знам којег ранга, сада, то је баш без везе.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Само питање онда, да ли сведок зна да ли сам био командант територијалне одбране или не зна?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, ја сам рекао да сам чуо приче. Ја лично нисам имао нити ингеренцију да имам такав.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујановићу? Господине Вујановићу, колико Ви процењујете да може потрајати?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим, нисам чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико Ви процењујете?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Три минута, пет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли може сада, када будете му показали слику, да покаже где је паркирао аутомобил у односу на хангар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разумели питање?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да ли када добијем слику, ја сам тако схватио, када добијем слику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Хоћемо имати слику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћемо, господине, ја само чекам да завршимо испитивање. Имаћемо неку слику, не знам коју слику ћемо имати, зависи од сведока.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Зато би било добро ово што је рекао Милојевић, да направи он скицу. То би било најбоље, у паузи, ако ће бити пауза. Треба и мени, треба Милојевићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пробаћемо овако.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је на Овчари била каква рампа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, режија ме чула, идемо, хајде да искористимо онда прилику.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ево сада управо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље. Добро је, вратите назад, молим вас, ево, хајде да се вратимо на ову фотографију, 1252 мислим да је. Господине Стаматовићу, да ли Вас ово на нешто подсећа? Ништа?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте молим режија претходну фотографију. Ово сада мало са веће висине, 1251. Ништа? Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Председниче, да ли можете да му покажете ону фотографију где се виде у гро плану врата од хангара и ја мислим једно дрво се чак види са десне стране?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то је ево ова, режија молим вас опет 1252 фотографију. Можете и зумирати мало.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Мислим да би било јасније на оној фотографији, да је лакше сведоку да се определи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте још зумирајте. Да ли ово помаже, господине Стаматовићу Вашем присећању? Мало улево вратите фотографију.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Можда овај сиви део овде код овог дрвета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, шта?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: То ми личи на тај хангар, значи на овај овде, не знам да ли Ви можете видети, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где би сада ту били аутобуси, где бисте Ви ту били?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Али ме то не подсећа баш сасвим сигурно на, не могу да се оријентишем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево ово је фотографија коју смо добили од Хашког трибунала, једна у склопу тих фотографија. Настале су негде 1995., 1996. године.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не могу да се оријентишем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је локалитет, и то Овчаре и хангара на Овчари. Па, добро, не вреди.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја не могу да се оријентишем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду. У реду, хвала режији.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сам му ја икада рекао да сам ја заменик команданта територијалне одбране?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није сведок рекао, он је само рекао за Вујовића да је чуо да је он командант.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Нисам рекао.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сам можда ја рекао њему да је Вујовић командант, пошто смо били, малтене, нон-стоп заједно?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не сећам се тога, Станко да смо о томе.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, мислим, било би логично, пошто нам стављају на терет да смо ми били команданти, ја заменик, да се теби као воднику барем похвалим, ако ништа друго, а видите, господине председниче, да ни сам водник не зна да сам ја био заменик.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Немојте тако, не знам колико је то сада тренутно битно, али, не знам, нисмо разговарали о томе. Али сасвим сигурно.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Како се он звао на мотороли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали неку шифру?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Стамат.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Како је капетан Бојковски био?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Мислим да је Шлепер, да ли је тако било?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ја не знам стварно, заборавио сам. Како је знао да се ради о Мирољубу преко мотороле, то значи да је знао и Мирољубову фреквенцију, односно име?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, радили смо сви на истој фреквенцији.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да, како су њега ословљавали, са?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Када је био фронтални напад, многи су заборављали чак да помену неке називе, него су отвореним текстом причали.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Како су му рекли, Мирољубе, Мирољубе, тако су га звали, Мирољубе, Мирољубе?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, не сећам се.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па како онда знате да је преко мотороле Мирољуб контактирао, како?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Зато што је било са неких других страна, дајте да Мирољуб доведе одређену групу, да затвори одређен правац, али то је, не знам колико је то битно.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Шта сам ја имао од оружја на Овчари? Да ли сам уопште имао оружје?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Станко, ја се тога не сећам шта си имао од оружја, значи, најискреније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је био обучен Станко?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Док је био, за време борбених дејстава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него на Овчари?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: На Овчари, не могу да тврдим, значи да је носио тај, ја сам прошли пут рекао да је имао шешир, да је имао браду, значи у оном стандардном његовом оделу од када сам дошао у Вуковар, од када смо кренули у напад. Али не могу с пуним правом, не могу да грешим душу да знам тачно како је био обучен, заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли се та маса од 15, 20 људи увећавала временом Вашег боравка тамо на Овчари?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јесте, увећавала се и смањивала.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, колико је било највише?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људи су долазили, одлазили?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, не знам то је био у тренутку метеж, па онда нестану људи, па, зато сам Вам и рекао да не могу да проценим заиста о којем броју људи је реч.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је било било каквих кретања војних возила, пинцгауера, цивилних возила у том моменту?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Било је «пинцгауера», мислим да је било «пинцгауера», значи јесте било «пинцгауера», а чијих и шта, рекао сам да је био један део и органа војне полиције тамо. Да ли су били активни војни полицајци или из територијалне одбране, немам појма.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Приликом доласка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они све време били тамо?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они све време били тамо, док сте и Ви били?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам, не знам да су били све време тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Шта тамо ради војна полиција када Ви долазите?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, ја мислим да то питање треба да поставите органима.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Мислим, шта примећујеш?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Шта сам ја радио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви регистровали о њиховим активностима војних полицајаца, војне полиције?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ништа посебно, најискреније, ништа посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта раде, шта видите да раде?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ништа, они су ту негде исто у неком кругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су у шпалиру?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, не, нису у шпалиру, нису у никаквом шпалиру били, али су ту, мувају се, значи, онако рекао бих, неформацијски, што би се рекло, значи ја немам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли се представио мајору Панићу када је?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Мајор Панић је мене познавао.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, да ли си се војнички представио, ја сам водник тај и тај, овде сам због тога и тога?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не сећам се, не сећам се да сам се представио, али је одлично знао да, овај, са ким разговара, зато што су на борбеној линији познавали и они који ме нису познавали са већим чиновима.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Од када знате мајора Панића пре тог догађаја?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, знам га још док је вршио контролу, док сам вршио обуку са људима.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сте Ви имали чинове на униформи приликом доласка?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Не?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, нисам имао чинове.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Како, мало да ми објасните, како онда баш Вама тај неко каже, е, ти не можеш да будеш ту, зашто баш ти не можеш да будеш ту, пошто сте изгледали као обичан војник, не официр, што би Вас неко отерао, е ти баш не можеш да будеш ту?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Питање је на месту. Ја сам покушао да спречим то све, не то све, него покушао сам да спречим да се то догађа и самим тим више није битан био ни чин, нити униформа, нити било шта. Значи, био сам одстрањен, Станко са тог места.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Где стоје аутобуси када Ви одлазите, када Ви долазите?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Где стоје аутобуси када ми?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Долазите на Овчару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, стоје у низу, стоје у низу са леве стране хангара, тако је рекао.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: А аутомобил? Да ли сте прешли ту рампу, спомињали сте да је била рампа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, рекао је да су прошли рампу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Прошли сте рампу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: И на крају, колико је он видео аутобуса који се искрцавају?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам. Не знам колико је аутобуса, нисам бројао. То је управо оно о чему сам причао, да сви ти детаљи, да је то мој делокруг посла био, вероватно бих знао све то, верујте ми, имао бих све податке. Да сам био орган безбедности, орган војне полиције, свима је познато начелно шта ко ради и у рату и у миру, тако да вероватно бих имао све податке.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Када Вукашиновић испитива оног једног крај аутомобила, Ви сте рекли, Ви тада прилазите и видели сте тог једног да испитива и одлазите?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да, да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: После колико времена виђате ту Наду? Пошто сте отишли одатле и сада говорите, видите Наду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али рекосте да је то тада када је Вукашиновић испитивао, отприлике тада?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја не могу са правом сада да кажем, он је чучнуо поред аутомобила, то знам и разговарао је са Вукашиновићем, значи Вукашиновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, пита Вас Станко Вујановић, ова прича са Надом, када се дешава у односу на тај догађај?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, када се завршио тај разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тога?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Рекли сте сада малопре, пришао сам и видео то. Не чујем шта причају, значи говори о овом првом што су га испитивали. После се вратио до аута и тада, од аута, како он каже педесет метара, он чује како Нада разговара са овим својим, не знам ни ја са ким, па нека то објасни мало.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јесте, примедба је на месту. Ја сам био ту, значи нисам одлазио од аута, био сам ту присутан када је Нада то, када је Нада разговарала, па сам после отишао до аута.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, меии се чини да сте рекли, чим је тај први, први дошао код Вукашиновића да сте отишли, тако сте рекли?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Отишао сам, па сам се вратио, значи, чуо сам то. Значи, то сам чуо. Да ли сам отишао, вратио се, али сам чуо.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јасно сте чули све, како сте тако рекли, тако је, да ли сте то можда чули из неке даље, из пређашње приче да је Нада добила отказ, зато што је Српкиња, па сте сада то можда повезали са нечим и тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може тако, слажем се, не може тако.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, како може, поставите Ви господине председниче?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може тако, господине Вујановићу.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја нисам оквалификовао Наду као не знам кога. Она је тада била бесна и тај бес је трајао кратко и она је отишла. Значи, ја нисам Наду оквалификовао да је Нада направила не знам какво дело у том тренутку. Ја сам само рекао нешто што је трајало, ето пар секунди.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро. Колико пре тога сте упознали Наду?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, знао сам, значи Наду, с времена на време.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, да ли си долазио код мене кући тамо?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јесам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли си се тамо упознао?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јесам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је Нада носила неко оружје?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да ли је Нада носила?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Оружје да ли је имала?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, поуздано тврдим да није имала оружје.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је носила униформу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, носила је фармерке, колико се сећам. Била је кратко ошишана.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Носила је фармерке, значи била је у цивилној одећи и није носила оружје.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је приликом тог Вашег доласка у кућу, не знам разлог што сте долазили тамо, тамо је био штаб капетана Радића, да ли је тако?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Можда сам био једном.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, да ли сте чули можда неку причу, животну причу пре рата, како је ко живео, како је и где ко радио, да ли Вам је можда Нада причала да је радила у робној кући или не знам ни ја где?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не сећам се тога.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, хвала, немам даље питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На питање колегинице судије Винке Берахе, Ви сте, када Вас пита, откуд Вам та сазнања да је њу неко отпустио с посла, Ви сте рекли: «па зато што је она то причала». «Када је причала», «тог истог тренутка ту, на сав глас».

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тог истог тренутка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Говоримо свашта, е оно када си, када си могао мене тако намерно, јер сам ја Српкиња, јер сам ја ово, ти си мене намерно отпустио, са којекаким вулгарним псовакама, онда је уследио ударац, онда је неко одвојио одатле».

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: То је кратко трајало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «И онда се смирила после».

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јесте, то је кратко трајало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: То је кратко трајало, управо баш толико колико је потребно да се исприча. Значи, апсолутно даље није било никаквог сукоба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још неко има питања за сведока? Госпођа Калаба, па Атанасијевић.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Председниче већа, ја не бих имала питање, али да ли могу да коментаришем само казивање сведока?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, то је Ваше право.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Сведок је долазио код мене у кућу, то је и потврдио и нормално, седели смо, причали смо. Између осталог, сведоку сам ја причала како се живело пре у Вуковару, где ми је кћерка, која је тада имала две године, где сам радила, шта сам радила, од кога сам, како, зашто добила отказ. Он се можда не може сетити, ја у овој судници нисам никоме још испричала што се тиче тога, а то управо желим. Не морам сада, али у наредно једно време да испричам, разумете? И сада постоји могућност да је сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разумели ово, господине Стаматовићу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Разумео сам констатацију ову која је.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја не чујем овде, извините.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Разумео сам констатацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, чули сте шта каже госпођа Калаба, каже да Вам је причала о томе како је живела пре рата у Вуковару, па између осталог и како је отпуштена с посла?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, добро, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја се не сећам тога.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па, да ли могу ја сведока да подсетим, можда ће се сетити. Када је био рањен у вилицу, седео је у мојој кући, ја сам му кувала чај, ја сам му кувала чај, јер није могао да једе ништа. Тада смо причали, тада су били присутни ти неки војници који су спавали у кући Станковог оца. Тада је била покојна Драгица присутна и ја сам му то причала. Од мене је имао та сазнања. Значи, ја, не знам на који начин да га више подсетим.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тачно је да сам био рањен, на Миловом брду је то било или Бошко Буха, немам појма, насеље Бошко Буха. И тачно је да сам био тада код ње и да је пружила ту негу, значи то је неспорно. Али се ја не сећам, заиста се не сећам тога, јер сам био у контузији, ја нисам могао ни да причам, ни да отварам вилицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како коментаришете, госпођо Калаба, хајде сада да не улазимо у то откуда он зна да сте Ви отпуштени с посла и тако даље, да ли су та сазнања од те вечери испред хангара или су од раније из Ваше приче, али како коментаришете ову његову тврдњу, да сте Ви тамо, не само оптуживали тог човека за то, него га и ударили ногом у цеваницу?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Као прво, то није тачно. На тој Овчари ја никога нисам ударила, поготову никога нисам лишила живота. Ја ћу се јако потрудити да то докажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он то и не каже.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Сведок је изјавио господина Вукашиновића и то. Ја сам први пута у животу тог господина Вукашиновића видела овде у судници, разумете. Изјавио је да је он наводно видео да сам ја ударила тог човека који има бркове у цеваницу. Ја ударила нисам никога у цеваницу, али се мени јесте обратио човек са брковима који је имао раскопчану, једва је имао ту скопчану јакну, војничку јакну, он се мени јесте испред хангара обратио са речима «зашто, шта ја имам да питам, како сам ја сигурна да је радни колега, да није био усташа, да није убијао наше људе» и то, разумете и онда ме је Хацић Елвир повукао за рукав и рекао, идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, у којој то сада ситуацији?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој то сада ситуацији везано за радног колегу?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Када сам изашла из хангара, када сам пришла Хаџић Елвиру и полицајцу, војном полицајцу Саши, када сам их питала шта се дешава, где Штука води тог човека, разумете и постоји могућност да је он видео ту ситуацију. Ја не могу тврдити, то су његове тврдње. Моје су тврдње овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али он каже да овај човек, он каже да овај човек у цивилу, није у униформи.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да, он то тврди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да сте га Ви ударили ногом у цеваницу?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Мени се јесте обратио брка који је имао обучену војничку униформу, сиве-маслинасте боје, коју није могао скопчати, јер је имао стомак, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви коментаришете ово, господине Стаматовићу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Јесте, тачно је да је био корпулентан и да је био, али се не сећам да је имао војничку униформу.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па, сада, то је војничка униформа она, знате, као јакна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да ли је мајор Вукашиновић био тада тако корпулентан и раскопчане униформе?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Мајор Вукашиновић није био раскопчан, изузетно уредан, значи чак је носио и шлем и седео на сувозачевом месту тог аутомобила и био је чак и у панциру. Значи, потпуно борбено спреман, иако је био у седећем положају.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја мајора Вукашиновића сам први пут овде у судници видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо Ваше коментаре. Госпођо Калаба, хоћете доћи овде, суочићемо Вас са овим сведоком на ове околности. То је уосталом и Ваше право, а и наша обавеза.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Мени је јако жао, Зоране, разумеш, што су то твоја виђења, али моја виђења су таква.

Оптужена Калаба Нада и сведок Стаматовић Зоран, окренути лицем у лице и једно према другом, исказују, како то и евидентира аудио техника у судници:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ништа, ево ја сам му то управо рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите реците му, да ли је тачно да ли сте ударили тог човека у цеваницу или није тачно?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: То је његово виђење да је то тако, које је погрешно, разумете, јер ми се обратио, мени се јесте обратио тај брка, имао је дебљи стомак, једва је закопчао то, али тај брка није био заробљеник, тај брка, по моме, тај брка је био, назваћемо га војник, јер за мене су сви војници који су били обучени у униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Стаматовићу, изволите?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ако је то квалификација Ваша, да је сваки војник ко је обучен у униформу, значи војник, то је сада нешто сасвим небитно у односу на ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гледајте сведока.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Знам Зоране, то си ти рекао, али то мени у пресуди, мени је то донело девет година, за чега. Ти јако добро знаш да сам била цивил, да нисам имала везе са тим ратом. Јако добро знаш да сам била као миш у оном подруму, а видиш шта ми се дешава. Дете ми је само код куће и ти све то јако добро знаш. Молим те лепо, реци овде пред свима, пред свима реци, како јесте. Тог Вукашиновића сам први пут у животу ту видела. Дошла сам са Хацић Елвиром, знаш колико ме човек уважавао, колико ме поштовао, и ти исто, и то и сви ви тамо и сви. Нисам мрва ггазила за време, а видиш шта ми се дешава.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не могу да порекнем, иако ми је заиста, ево и пред судом и пред свима овде, највише жао, то ми је жао због госпође Калабе, не сада што се сада суочавамо овде, него ето што је на тај начин и тим поводом, не знам.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Кажеш, не знаш за Штуку, не знаш за Штуку. Знаш да ми је био у кући, знаш, да ли је тако?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Да и рекао сам.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: И знаш и види који је пакао нанео свима овим људима, види.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Добро, ја то не могу да судим, жао ми је.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Знам, Зоки.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Жао ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Стаматовићу, ја Вас нисам чуо да Ви поновисте Ваше тврдње везано за?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: За ударац у цеваницу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је. Да ли је то тачно или није тачно, гледајте њу у очи и реците јој?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Реци, да ли је тачно или није тачно? Да ли сам ја ударила некога у цеваницу или нисам ударила?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците њој.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја једино.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Реци, јеси, ниси, и здраво, није проблем.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Можда евентуално да сам погрешио, али било је неког кошкања, било је.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Јесте, обратио ми се човек, ја сам то и суду рекла и поновила сам у сведочењу и све сам поновила, јесте обратио ми се, викао је на мене, разумете, јесте, то је истина, али ја нисам никога ударила, поготову заробљеника. Па, ја у животу, Зоране, своје дете нисам дигла руку на њега, а камоли на некога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујемо, господине Стаматовићу.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Изволи реци суди, реци свима овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујемо, гледајте њу у очи и реците шта имате да јој кажете. Замислите да нас овде нема.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Тачно, ја сам и дошао овде пред судом и закleo сам се да ћу говорити.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Реци истину, Зоране, реци.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Жао ми је и сада немој да ме на тај начин.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Моја Јелена је сама код куће, Зоране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Калаба, госпођо Калаба, мислим овако то не иде, знате.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Шта не иде, председниче већа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустите сведока да каже, сведок почиње да прича, Ви онда заплачете, немојте да на тај начин суочавамо.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Изволи реци, да ли сам ударила некога или нисам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не суочавамо емоције него тврдње, молим Вас?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Само мало, само мало, заиста да смањимо те тензије и да завршимо то, што се каже, сучељавање. Жао ми је, још једном кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније, господине Стаматовићу, слабо ће ово бити регистровано.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Нећемо да одузимамо време суду, што се овога тиче. Ја сам убеђен да си га ударила, да ли је то било јако, не знам, да ли је то имало неку квалификацију беса и да ли је то значило.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Кога сам ударила, Зоране?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, тог човека што је имао бркове.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Тог човека што је имао бркове? Да ли је тај човек био заробљеник или је био неко овако са стране?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо, сада можемо понављати до у бесконачност, мислим, чули смо.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Дозволите ми, молим Вас, да ли је био заробљеник или је био неко са стране?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам, ја сам то рекао и суду да ја не знам да ли је он заробљеник или је, ја знам само да је човек испитиван, али опет ти кажем, значи ево сада је прилика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био у униформи или у цивилу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не сећам се, знам да је имао бркове, знам да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је био у цивилу о томе се ради, рекли сте да је био у цивилу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Можда сам обратио пажњу на доњи део, можда горњи део је била нека «вијетнамка», па је изгледало да је био, значи стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала госпођо Калаба, можете се вратити.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Мени је жао, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујовић? Сада је 14,40, ми имамо неких обавеза. Господине Вујовићу, опет још један минут, једно питање? А Атанасијевић чека на ред.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Извињавам се, једно питање бих поставио када су се суочили, пошто је сведок рекао сада како је рекао и рекао је да је био брчко, па ја бих молио сведока да погледа само у мене, да ли је то могуће овако да се десило, када су причали да је она направила ово, да ли је могуће да је тако направила, па да се њему учинило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу, да ли сте зато изашли?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Само због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте зато изашли?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То ми се поставило као питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је могуће да је ударила ногом у под од беса?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не можемо тако. Господине Атанасијевићу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па, није ми одговорио сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неће Вам одговорити, јер одбијам такво питање. Господине Атанасијевићу, колико процењујете да можете да се?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Брзо, брзо ћу ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте, молим Вас брзо, зато што радије ћу да прекинем са саслушањем.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Брзо, брзо ћу ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведока па да наставимо другом приликом.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро, добро. Да ли је, нека ми сведок одговори, да ли је Боро Крајишник био код Вас у воду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Код њега у воду, код њега у чети, пошто је он водник?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је био и код њега, рекао је.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Био је на многим деловима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро, мене не интересује други део, мене интересујете само Ви. Ја Вас питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати, господине Атанасијевићу, немојте понављати ствари.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро, не понављам ствари, али човек ми одговара нешто погрешно, на конту онога што га ја питам. Нека ми одговори, да или не, а не мора ми објашњавати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неће да Вам поново одговори, господине Атанасијевићу, неће Вам поново одговорити.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па, не мора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је већ одговорио, не дозвољавам, немојте ни постављати та питања, нема потребе.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро, ја с разлогом постављам то питање, ја знам зашто ја то постављам, добро, идемо даље. Па, ко је коме овде надређен, он Вама или Ви њему?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Нисам разумео питање.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ко је коме потчињен или надређен, он Вама или Ви њему?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Ја њему нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је објаснио, господине Атанасијевићу, сведок је објаснио из којих разлога, из ког пијетета, мислим да је чак тај термин употребио и сада губимо време, губимо време утолико што ја морам да понављам, да Вас подсећам шта је сведок пре два сата изјавио.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Каже да је Боро дошао до аута и каже му, хајде идемо, онда испада да Боро њему командује, а не овај њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: И због тога ја то питам, не питам ја без везе. Да ли има аутомобила на паркингу када они одлазе са Овчаре?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам, нисам обратио пажњу.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: А да ли је још аутомобила кренуло тог момента са Вама заједно када сте Ви одлазили са Овчаре?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не знам.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: А да ли би Бору чекао три дана у ауту док се не врати?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Не, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам питање.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станко Вујановић још нешто жели да Вас пита.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Председниче, ја сам мислио да смо завршили. Само да Вам налаз од специјалисте предам. Проблем је у, 300 ЕУРА ме кошта овај лек, а ја те паре немам, па ми је докторица рекла да се обратим Вама, да дате налог да ми се то обезбеди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дајте то Вашем браниоцу, није проблем.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да Ви пошаљете налог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања за сведока? У реду, можете, дајте стражару, па ћемо. Да ли има још питања за сведока?

Питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Стаматовићу, тражите ли трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Па, ја сам из Београда, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате неких трошкова?

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Немам трошкова.

Сведок трошкове доласка не тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, можете ићи. Врло је могуће да ћемо Вас поново позвати.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Позовите у било које доба, ја ћу доћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да очекујем да ћете се том позиву одазвати као и данас.

СВЕДОК ЗОРАН СТАМАТОВИЋ: Наравно, увек, у свако доба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду. Ви колега то предајте Славици и Снежи, па ћемо видети шта са тим.

Потом председник већа у 14,45 часова издаје

Н А Р Е Д Б У

Претрес се прекида, а наставиће се:

- 09.05.2007. године, са почетком у 9,30 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА